

دوة نابله مسافر

ناول

ليكوال: نصير الحق منتظر

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب: دوه نابلدہ مسافر (ناول)
لیکوال: نصیر الحق منتظر
ڈیزاین: احمد زیار

پیل!

هغه ورځ زما په ژوند کې ډیره ځانگړې ورځ وه، نه پکې د خوښۍ ځای و او نه د غمونو، څومره لوی کار می وکړه، په خپل سر د مور او پلار په نه شتون کې ولاړم ملا می راوغوښت او یوی ناپېژاند نجلۍ سره می نکاح وشوه.

هغه نجلۍ یوازی مینی زما ملگری کړی وه او همدا مینه وه چی زه او هغه یی د خپلو کورنیو پرښودو ته اړ کړو، څومره شپې مو سره په سختو کی تیرې کړی، خو بد قسمتونه د کور نه په تیښته نه بدلیری....

په دی ورځو کی مو د خپلوانو په کور کی دواډه خوښی وه زه هم د کور نورو غړو سره هلته تللی وم، کله چی په واده کی خدمتی کسان ټاکل کیدل، زه هم د خدمتی کسانو په ډله کی ونيول شوم.

واده څه په درز کی روان و، نارینه وو ته ډوډوی ورکول شوه او ورسته د ښځو د ډوډی مراسم پیل شول، دوه دری نفرو د ښځو میلمنو لپاره سترخوانونه راوړل. دمیلمنه ښځو لپاره مو درستخونونه وغوړول بیرمه می وه چی ژر هغوی ته ډوډی ورکړو، ځکه ټولو ښځو سره د ماشومان ډلی راغلی وی او په کور یی یو شور حوړ کړی و.

زه د درسترخوان له غوړولو بی کاره شوم و، غوښتل می نورو ملگرو ته د ډوډی د راوړو ووايم خو چی سترگی می پورته کړی په خونه کی هغه کسان نه وو، چی له ماسره راغلی وو.

زما سترگی په یوی ښاپیری ولگیدی نه پوهیږم هغه به له څه وخته زما په تاماشه وه، خو واس چی پری زما پام شو، نو هم یی سترگی ښکته نه شوی، هیڅ نه کیده چی سترگی یوی یا بلې خواته واړوو.

نجلۍ رانه په راکتلو راکتل لوری غلط کړه هغی هیڅ سترگی نه ښکته کولی، همداسی یی راکتل لکه کومه ورکه چی یی موندلی وی.

په سترگو سترگو کی سره یو پر بل وپوهیدو، په ما باندی له دی امله چی د سترگو په جنگ کی می له له هماغه لومړی سره زړه زخمی شوی و، لږزه راغله، خو هغی د پخوا په څیر خیران خیران راکتل داسی لکه د هغی چی هم سینه کی زړه نه وی پاتی او سترگی تری بی واکه شوی وی.

زمونږ لومړنی ډالی د زړونو ډالی وی، هغی په کتو کتو زما د سینی نه زما
وویست، پوهیدم چی د هغی زړه هم وتلی او زما په وجود کی حای په حای
شوی دی.

د نجلۍ سترگی دومر خوړه وی او له جادو ډکی وی، چی بانه یی زما په زړه کی
بند کړل، زما زړه یی د خپو سترگو په اوږدو بنو کی بند کړ، د سترگو په اشاره
می نجلۍ ته د بهر تلو وویل، هغی هم څه ونه ویل او په پټه خوله په ما پسې را
روانه شوه.

زه مخکی راوړ شوم او نابله نجلۍ په یو نابله مسافر پسې د زرکی په شان په
وړو وړو قدمونو را راونه وه، شپه وه او د شپې تیاری زموږ د نابله مسافر لپاره
پرده جوړه کړې وه، موږ د شپې په تیاره کی په کوڅه کی چا نه پیژندلو.
زه چی په کوڅه کی لږ وړاندی تللی وم، ودریدم لږه شیبه وروسته هغی زما په
اوږه لاس کیښود، دناشنا لاس په لگیدو زما وجود واړزید، زړه می لا په لومړی
وار کتو هغی وړی و، که زړه می په سینه کی وای په درزیدو درزیدو به له
سینی لویدلی و.

زه د هغی نجلۍ زړه ورتیا ته خیران شوم، هغی سره می له شرمه خبری نه شوی
کولی، خو هغه په خپل کلی کور کی ډیره زړوره وه، هغی رانه پوښتنی کولی،
مگر ما د نامعلوم ډار له ویر په تیټ غږ خبری کولی او ده هغی د پوښتنی حواب
به می په ډیره کړاو سره ورکاوه.
تر دا وخته ټولی خبری هغی کولی، مه په ډیر زور سره تری د هغی د نوم
پوښتنه وکړه:

ته څوک یی او دی واده ته له کومی راغلی یی؟
هغه دومره خوشحله شوه، کله زما د همدی پوښتنی په تمه چی وه، دخنډا ورو
شور یی راباندی د موسیقی په څیر خوږ ولگید، په توره تیاره کی یی سپینو
غابنونو رڼا وکړه ورو یی وویل:
نوم می تنها دی او د واده له کوره څو کوڅی وړاندی می کور دی د واده کورنی
مو خپلوان دی ځکه ورته راغلی یم.

ما د هغی نوری خبری وانه وریده یوازی د هغی نوم می له خانه سره اخیسته،
تنها څومره بنکلی نوم دی، خو دا نجلۍ خو می په تنهایی نه لوریږی.
زه هغی په بنکلی خو په امر یی غږ د تنهایی له سوجونو رابهر شوم،
ته څه له خانه سره خبری کوی مانه دی زما د نوم او حای پوښتنه وکړه، مگر تا
خو راته نه خپل نوم وښود او نه حای ...

هو درته وایم یی، هسی زه ستاد نوم په اوریدو په فکر کی شوم..

ولی نوم می دی خوښ نه شو؟

ولی نه، تنها....څومره خه نوم دی، نوم می دی خوښ شو، خو ته می په تنهایی
کی نه خوښیږی.

ښه سمه ده مه ویریر، زه واس تنها نه یم ته راسره یی کنه.

زه د هغی په دی خبره چی زه واس تنها نه یم ته راسره یی، له حده ډیر خوشاله
شوم، هغی ته می د خپل نوم او کلی په اړه وویل.

نوم می گلاب دی او

ما لا هغی ته دخپل کلی په څه خبره نه وه کړی، چی هغی د خندا او شوخی نه په
ډگ اندز غږ کړ.

واه گلاب څومره خیرانونکی ده تا سره بی غیر له دی نوم نه بل نوم نه

جوړیږی، فکر کوم د پیدایښت له ورځی همداسی بنکلی یی، ځکه خو دی د مور
او پلار گلاب نه بل نوم نه دی خوښ شوی او گلاب ته یی د گلاب نوم ورکړی
دی.

زه په زړه کی ډیره خوشحله وم له دی امله چی زما د خوښی تنها زه خوښ کړی
یم، په جامو کی نه ځاییدم تنها زه د دی خوښی اظهار ته نه پریښودم ، پوښتنه یی
راځنی وکړه: د کوم حای یی؟

ما نه چی په دی وخت کی ځان هیر وه او فکر می نه شو کولی، چی زه چرته او
د چا سره ولاړ یم نو هغی ته می وویل.

اوس خو می کور ستا په سترگو کی دی او خپل د ختو گوټو کور ځکه اوس نه

شم درښودلی، چی زه همدا شیبه له خانه ورک یم او د خانه ورک مسافر به د
خپل کلی په اړه څه ووایی تنها خوشحله ښکاریده.تنها راته خپله ټوله کیسه وکړه

چی پلار او مشر ورور یی په وظیفه کی دی پلار یی په میاشت او ورور یی په پنځو میاشتو کی یو ځل کور

ته راځی... ماتنې نه د مکتب په اړه پوښتنه وکړه، هغی وویل مکتب یی په پېښور کی تر شیرم ټولگی پوری لوستلی دی.

تنها وویل، کله چی دالته خپل وطن ته راغلو پلار او ورور می د مکتب اجازه نه راکول خو زه د مکتب سره ډیره مینه لرم، زما همدا مینه وه چی د لږ سبق په

لوسلو سره اوس دا دی په لیک او لوست بڼه پوهیږم. هغی ما نه پوښتنه

وکړه، چی زه مکتب وایم، ما هم ورته وویل هو نهم صنف کی یم... زه چی نوی

زلمی شوی وم، ډیر په هوا وم، د تنها سره می ډیره تبه ولگیده، هغی نه می د

مبایل نمبر واخیست او خپل د موبایل نمبر می ورکړ، په پستو خبرو یی نه مړیدم

خو شپه ډیره تیره وه، له تنها می غوښتنه وکړه چی سهار به سره وگورو، دستی

مو سره خدای پامانی وکړه، زه نور لارم

خجری ته ډیره میلان نور هو ول، شپه ډیره تیره وه ملگرو می رانه پوښتنه

وکړه چی تر اوسه چیرته وی هغوی فکر کاوه چی زه کوره تللی یم. هغوی ته

می بهانه وکړه.

نه بازار ته تللی ومو څه نور ملگری می ماښام راپسی همدالته راغلی وو، زه هم

ورسره لارم همدا اوس راغلم.

دوی نه می ځان خلاص کړ د یو شیبه ټوکو ټکالو وروسته هر سړی ته خوب

تالی ورکولی هر یو کس ځان ته بستری جوړی کړی او. ویده شول. زه په بستره

کی پروت وم، خوب خوب نه و او په سوجونو او فکرونه کی رابښکیل وم، په

سوجونه کی ډوب د شپي ډیره ناوخته ویده شوی وم.

سهار چی ټول لمانځه ته راپورته شوی وو، زه یی هم راجگ کړم، لمونځ می

وکړه نور را باندی ساعت نه تیریده همدا می ویل، چی اوس ژر لمر را وخیژی

چی تنها سره وگورم.

خلکو چا اوبه دیگو ته چلولی چا پیاز، الوگان او ټماټر میده کول، زما زړه هیڅ

کار ته نه کیده یو خواته غلی ناست وم، څه وخت تیر شو لمر هم خپلی رنگینی

وړانگی د ځمکی پر مخ خوری کړی د لمر په راختمو ډیره خوشحله شوم.

حُڪه د لمر په واريگو کي ماته د تنها د مخ تصوير
بنڪاريده، څه وخت ووت، ځان راته ډير خوشحله بنڪاريده،
حُڪه څه وخت وروسته به د تنها سره يو ځای کيرم، په همدی سوچونه کي وم،
چی موبایل ته می رینگ راغلو. رینگ می اوچت کړه...
بلی سلام علیکم اوه تنها ته یی؟
خه یی ته سنگه یی؟

ډیره مهربانی، چیرته یی؟
زه په خبره کی یم، ته چیرته یی؟ زه اخواته هغه وچه خوړه چی دی هملته لارم،
ته هم راشه دالته څوک نه وی، ددی خبری سره می مینه او احساسات راوپايدل په
تگ نه پوهیدم، د خوړ غاړی ته لارم تنها یو خواته ناسته وه، زما په انتظار یی
یو کانی اخستو او بل یی پری ویشته، چی زما پری نظر ولگیده.
خواته یی ور غلم، تنها سره می روغبر وکړ، هملته یو څو بیرې ونی وی، ور
لاندی کیناستو بڼه ډیره ناست وه، یو بل ته مو خپلی ټولی د ژوند ترخی او خوړی
واورولی بڼی ډیره خبری مو وکړی، تنها ویلی زمونږ په کور کی هیڅوک نشته
ټول واده ته تللی دی، دروازی ته قلف پروت دی، زما سره یی کیلی شته راءه
لار به شو باقی خبری اتري به هلته وکړو زمونږ. کور به هم وگوری او چای به
هم درباندی وڅښم.

که څه هم زه بی زړه وم خو تنها ډاډ راکولو چی هیڅوک هلته نشته خو په چکر
چکر روان وو تنها مخکی وه زه ورپسی وم دروازی ته ورسیدو تنها دروازه
خلاصه دواړه ننوتو بڼی لاسته د تنها خپله خصوصی کوټه وه اشاره یی وکړه
داسی راءه د تنها کوټه کی کیناستو تنها د چایو او ډوډی په تیارولو بوخته شوه
هگی یی پخی کړی ډوډی ته کیناستو تنها به کپه جگه کړه ما ته به یی راکړه زه
که څه هم دومره وړی نه. وم خو په ډیره خوند سره می سبا ناری وکړه چای مو
وڅښه د چای څښلو نه وروسته می تنها ته وویل څه چی نور لار شوه هسی نه
ستسو د کور څوک راشی تنها وویل، هر څوک به خپل کار کوی دا زما کوټه ده،
دالته هیڅوک نشی راتللی هغه لکه مینی لیوانی کړی وی تری سو یو نابله
مسافر سره په خپل کور کی یوازی ناسته یی هیڅ خبره نه گڼله ما هم ورسره

ومنله د تنها کوټه هم لکه څنگه چې ما په خپل کور کې ښه ښایسته کوټه درلوده دا هم هماغسې په ډیره خواږې جوړه شوی وه، خپل ټول څیزونه او کالې یې په همدې کوټه کې ایښي وو.

د څه گف شپ وروسته په خبرو کې لگیاوو، چې په همدې وخت دروازه وټگید په ما رپ ولگیده تنها هم ډیره زیاته وارخطاوه، هیڅ مو دلاسه نه کیدل له پښو او لاسو می ساه ووته، خو تنها ښه وه، بیداره وه، ژر یې له لاسخ ونيولم او په تشناب کې یې حصار کړم دروازه یې راپسې د هغې خوانه بنده کړه وه، تنها دروازی ته لاړه چې گوري د تنها مشره خور وه کالې یې بدلول خور یې واده شوی وه، خو د دی واده لپاره د پلار کور ته راغلی وه، کالې یې همدالته وو د تنها نه یې پوښتنه کړې وه، چې ولې واده ته نه ده تللي یې تنها هم ورته بهانه کړې وه، چې هلته یې یوانجلې سره جنگ وکړ خو خور یې د ځان سره تنها بیرته د واده کور ته بوتله...

ما پسې دروازه بنده ده په تشناب کې بندی وم زړه می ډیره تنگ وو ډیر زیات ډاریدم چې هسی نه بل څوک راشي او ما وگوري د تنها په موبایل می هم خواږې کوله خو زنگ ن ورتلو یو څو شیبی وروسته تنها بیرته کورته راغله دروازه یې خلاصه کړه، ډیره معافې یې رانه وغوښته ویل یې چې که د خور سره می نه وم تللی شکی کیده ځکه یو ځل ورسره لاړم بیرته تری ژر راغلم، زه ډیره حفه وم تنها بیچاره باندې هم مرگ تیر شوی وه، په ډیره وارخطا یې د کوره راووتو، تنها ویلی گلابه درځه زه وروسته درځم چې څوک پوه نشی.. زه تری راغلم واده ته د ږوږی وخت وه، خدمت ته ودریدم د خوشیو وروسته د واده مراسم ټول خلاص شول جنج یې راوړو هر سړی د شاوو پلار ته مبارکي ورکوله او نور یې تری اجازه اخیسته هر سړی خپل کور ته تللو خو زما زړه په همدې کلی کې ښکیل وو، زړه می نه کیده چې لاړ شم خو چاره نه وه تنها ته می زنگ ووهلو، چې زه ځم خپل کلی ته څو وروځی وروسته دی بیا احوال اخلم. هغې وویل سمدې ته اوس لاړ شه زه درته بیا زنگ و هم زمونږ خبری ته به بیا راشي موبایل می بند کړ اوس نو. ما ته هم خدای راکړه هوايي مرغه رانه جوړ شو په درسونه کې قرار قرار تنبل کیدم د درس سره می علاقه ختممیده ټول سوچونه او فکرونه

می یواځی همدا وو، چی سنگه او په څه چل به اوس تنها راخپله کړم، زمونږ
 خپلوان خو هم نه دی مور ته به می په کومه خوله وایم چی تنها باید زما د ژوند
 ملگری شی په همدی سوجونه کی راښکیل وم په خپل زړه کی ډیر خوشحاله
 ښکاریدم، نورو سختیو ته می هیڅ پام نه وو، یواځی د خوشحالی سوجونه به می
 کول خو د خدای (ج) او بنده وعده سره هیڅکله هم یو شان نه وی.....
 اوس نو زه د تنها د زلفو په فولادی جال کی راگیروم شپه می پخپل کور کی د
 سوجونه او فکرونو سره تیره کړه سهار چی مکتب ته لاړم په خپله چوکی کی
 ناست وم د درس سره می په نن ورځ هیڅ علاقه نه درلوده د دی نه مخکی می
 درس په ډیره شوق ویلو خو په نن ورځ د تنها په سوجونه کی ډوب وم ټولگیوال
 به راته ویلی گلابه څنگه مخکی خو ډیر شوخ وی، او نن بیښی غلی یی، مریض
 خو به نه یی؟ ځان سره می ویل چی په زړه کی می گوتی مه وهی خو هغوی ته
 به می ډیر مکر ویلی هسی سر می درد کوی نن ورځ په همدی خیالونو کی
 بوخت وم چی اوس ژر مکتب رخصت شی چی د تنها سره د موبایل د لاری
 خبری وکړم او څو ښکلی خبری یی په زړه کی ثیراته یی ویلی ټوله ورځ می ستا
 په موبایل خواریکوله خوبند وو، هغی ته می وویل زه په ښوونځی کی وم ځکه
 می موبایل بند کړی وه، هغی ښایسته گلالی خبری کولی زما په زړه یی اغیزه
 کوله په خبرو یی نه مړیدم نوی مینتوب وو، ډیر زیات خوشحله وو، تنها غوښتنه
 کوله چی نن ماس پښین زمونږ ځای ته راشه په ډیره خوشحلی می ورته وویل
 تنها تاته خو زه انکار نشم کولای خو زه چی هره ورځ درځم ټول خلک شکی
 کیری زه ستا نه ډیر دی ته لیواله یم چی درشم،
 خو تنها مخسره او خندا زما د خبری ځواب به راکړ زه خو تا خپل کور کی نه
 کینوم زه تا خجری ته راغواړم زمونږ د کور نه خجرت ته دروازه ده زه په همغی
 دروازه خجری ته ځم تا ته د خجری ته ځم تاته د خجری دروازه خلاصوم هیڅکو
 مو هلته نه گوری، خو مار خوړلی د پری نه هم ډاریری زه هم په هماغی ورځ
 ویریدلی وم ځکه می زړه نه ښه کولو، تنها ته می وویل څه سبا یا بل سبا درځم
 نن لږ مریض یم تبه می ډیره ده، اوس د خدای په امان تنها سره په خبرو خبرو
 کی کور راوړسید اوس نو پر ما یو ثانیه د کال قدر تیریری، چی سبا ورځ ژر

راشی او زه تنها لیدو ته ورشم د سبا ورځی لپاره می تصمیم داسی ونیولو چی سبا به د کور نه د مکتب په بهانه لار شم د وړ وو، په خوړکی به کله په ابادی کی سیلابونه راتلل خو کله به د پسرلی په موسم د ډیر وخت لپاره رنی اوبه پکی بهیدی همدی خوړ ته لارم بنایسته رنی اوبه په پکیته شور یی کاوه او په خپله یی ژبه یی سرودونه غږول، اوبو نور هیڅ نه ویل، ما به د زړه حالونه همدی اوبو ته ویل او اوبو به د ځان سره بنکته وړل دا کار یی ښه وو، چی چاته به یی زما راز نه افشا کولو د دی اوبو په غاړه می خپل ورځنی پلانونه برابرول او اوبو ته به می ویل پیش کول اوبو به زما د خبرو په ځواب کی د شور بنایسته سرودونه غږول خو زه به پری خوشحاله وم ددی اوبو په غاړه می د مازدیگر لمونځ وکړ زړه می نه تري کیده چی لار شم د ماښام لمونځ می هم وکړ همدلته می دډیری ځای وو دا او فکرو

خوب می ولیده چی د هماغی خوړ په غاړه د اوبو تر څنگ زه او تنها دواړه ناست یو، زه او تنها دواړه وړی تیزی اوبو ته غورځو اوبه چپه وڅوری زمونږ د ناستی ځای ته راورسیری، زه تنها ته ډیکه ورکړم په اوبو کی مستی کوو تنها می دلاسه نیول په اوبو کی گرځو چی پښه می خویږی، زه په خوب تیندک وهلو سره راوینش شوم، په کت کی نیغ کیناستم په سترگو می مړی اوبنکی را رونی شوی ځکه چی تنها نه وه زه ځانته همدلته وم، زړه ته می ډاډ ورکولو چی څه سبا به دی خوب رښتیا شی هسی نه هم د تنها دوی کلی ته ځی، په همدی خبرو می زړه کلک کړ، په دیوال کی ساعت ټکاری کولو، چی بجلی می ورته مخامخ کړه د شپي څه د پاسه دوه بجی وی دا پاتی شپه راباندی ډیره سخته سبا شوه، چی د سهار اذان وشو، پاڅیدم جماعت ته لارم لمونځ می وکړه تلاوت می وکړ، کور ته راغلم چای می وڅښلی لمر راخور شو، څه وخت ورسته دمکتب دتللو وخت شو، کتابونه می راواخستل پدی بهانه چی مکتب ته ځم د تنها دوی کلی ته لارم دکلی په بازار کی می څه تازه میوه واخسته، تنها ته می زنگ ووهلو، پوښتنه یی وکړه چیرته یی؟ زه دفلانکی جماعت سره یم درځم ښه سمده ما به تیاره د خجری دروازه خلاصه کړی وی...

سمده زه نزدی در روان یم کله چی ورسیدم تنها د حجری ور خلاص کری وه، هغه دروازه چی د کور نه حجر ته تللی وه، هم یی خان پسی بنده کری وه، په حجره کی یی سپی ترلی وه، هغی ته یی ډیره ډوډی اچولې وه، د دی خاطره چی سپی ونه غیږی او څوک پوه نشی سپی په ډوډی گرم لگیاوو، چی زه حجری ورته ورننوتم سپی وغوریدو خو تنها ورته زر کوچی کوچی وویل، بیرته پخپله ډوډی لگیا شو، ما هم د خان سره میوه را اخستی وه، چی ما او تنها یی وخورو، په حجره کی دننه په یو کونج کی په ډار ناست وو، میوه مو یو بل ته ور جره، ډیر خوند یی وکړ، ډیر وخت مو تیر کړ، ډیر خبری او مشوری مو سره وکړی د هغی ورخی بحث مو هم وکړ، چی د واده په ورځ تنها زه په تشناب کی اچولی وم، داوړو ډیر زیات وخنډل خوا وشا د ورخی یولس بجی وی نور می ورته اجازه و عوبخته ځکه چی مونږه هم ویریدو، د تنها زړه نه وو، چی تری لار شم خو مجبوریت وو ډیر وخت مو هلته تیر کړ، زه تری روان شون تنها دروازه راپسی بنده کړه، زه را روان شوم ډیره خوشحله وم او تنها چی د حجری نه تللی وه، کورته بهانه یی دا کړی وه، چی حجره می جارو کړه، حویلی ډیره می جارو کړه خان یی په همدی بهانه خلاص کری وو، مور یی پری معمولی غوندی شکې وه، خو تنها پری خان نه پوهاوه،....

یوه ورځ د بده بخته تنها موبایل په کور کی پاتی وو، هغه چرته تللی وه، ما یی موبایل ته زنگ ووهلو، موبایل د تنها مور اوچت کری وو، ما ته وایی ته څوک یی؟

ما ویل گلاب یم، کوم گلاب یی؟ ولی ودی نه پیژندم ... ته څوک یی؟ پوه شوم چی موبایل بل چا اوچت کړی، ژر می مو بایل بند کړ، روان وم هماغه خور ته چی زما او د تنها راز به ما ورسره شریکولو، ورسره کیناستم په همدی سوچ کی وم چی دا موبایل به چا اوچت کړی وی.

په همدی سوچ کی ډوب وم یو څه وخت تیر شوی وو، چی د تنها د موبایل نه زنگ راغلو زنگ می اوچت کړ، خو ما خبری نه کولی تر څو چی ښه مطمین شوم چی تنها پخپله ده بیا می ورسره خبری شروع کړی.... وایه تنها سنگه یی؟

بنه يم ... ته سنگه يی؟ وختی تا زنگ راوهلی وو؟

هو ما زنگ در وهلی وو....

تو کل په خدای مور می موبایل را اخستی وو، چی هر څه وشول راته یی ویل
ګلاب څوک دی؟ ستا موبایل ته یی زنگ راوهلی و، ستا پوښتنه یی کوله، ما
ورته په وار خطا یی وویل ګلاب... ګلاب خو زه نه پیژنم خدای خبر چی څوک
دی نمبر به یی غلط کړی وی، نور می مور هم څه ونه ویل چی هر څه وشول ما
او تنها سره یو شیبه خبری وکړې، نو مو مرکه بس کړه.

د همدی ورځی نه یی مور په تنها شکي شوه، څارنه به یی ورپسی کوله هره
ورځ به یی مور ورته ډیری خبری کولی، خو تنها پری هیڅ پروانه کوله، بی
پراوبه وه، ځکه چی هغه ډیره شوخه او زړوره انجلی وه، هیڅ کله به یی هم زما
په مخ کی بی زړه خبره نه کوله، خو کله چی تنها پوهه شوه، چی مور یی
ورپسی پیره او څارنه کوی چی حجری ته به د څه لپاره لاره مور به هم ورپسی،
په څه بهانه به تله، ځکه خو تنها هم اوس پام کوی، څو ورځی یی ورپسی
څارنه وکړه.

زه خو به هم هره ورځ نه ورتلم، د دی نه بعد به کله هفته کی یا میاشت ورتلم
هغه به هم په داسی ورځ چی مور به یی چیرته تللی وه، د لږ وخت لپاره به می د
تنها سره کتل څه وخت تیر شو، خو مور یی په تنها هیڅ شی هم ثبوت نه کړ، په
دی ورځو کی یی څه ناڅه اشتباه د مور کمه شوی وه، شپي او ورځی تیریدی د
درسونو شوق می زړه نه په ووتو وو، زمونږ څلورم نیم میاشتنی امتحانونه
رانزدی شول د لیسې مدیر صاحب به هره ورځ د قطار په سر په لوډ سپیکر کی
ویل چی امتحانونه رانزدی شول خپل درسونه بنه زده کړی، تر څو پا امتحان
کی بنه نمر و کامیاب شی خو زما پرواهم نه وه، خرابه ځکه زما ټول سوچ او
فکر د تنها لور ته وو، بی پروا به مکتب ته تللم بیرته به راتللو تر دی د مخه به
می داسی درس ویلو چی د شپي به می په کتاب سر ایښی وه، او ویده به وم..
چراغ به رانه بل پاتی وو، په مکتب کی به می داستاذانو نه دومر پوښتنه کولی
چی د ټول صنف مه می ځانته اړولی وو، خو اوس هغه مزی نشته چی سبق
ووايم اوس د شپي د تنها په سوجونو کی ویده کیږم څو شپي او ورځی تیری شوی

هغه ورځ هم راورسیده چی مدیر صاحب به روزانه دا سمبلۍ قطار په سر لگیاوو، چی ډیر سخت امتحان دی، خارجۍ هیټ به راځی په شاگردانو به گرځی نقل ته به څوک نه پریردی او..

سهار کی مکتب ته را روان وم هر هلك كتاب مخی ته نیول ما دتنها سره په موبایل کی خبری کولی موبایل می غور ته نیولی دی د هر سری همدا ماته پام دی چی ده به ټوله شپه مطالعه کړی وی، خو د حقیقت نه یواځی خدای خبر وو چی ما څه او څه د شای په کور کی کړی..

څه وخت وروسته قطارونه کیناستل د پخوا په څیر ترانه وویل شوه، مدیر صاحب خپلو خبرو ته دوام ورکړه، په یو توره تخته چی د سټیډ په سر ایښی وه، پری لیکل شوی وو، { نقل کوونکی او نقل ورکوونکی دواړه مطلق ناکام دی}. مدیر صاحب هم د همدی خبری تکرار کولو چی هیڅوک هم باید نقل ونه کړی، وخت تیر شو، او له ورځ امتحان مو د جغرافیې وو، امتحان ته کیناستو خو چندان خونده می نه وه، ځکه چی درس می نه وو، تکرار کړی، امتحانونه روان وو، ما به چی څه پخوا په مغزو کی ول ورته لیکلی ول گنی نوی می څه شی نه وه زده کړی..

عبث عبث به گرځیدم پنځلس ورځی امتحانونه وو، تیر شول ..لس ورځی چوټی یی مونږ ته راکړه، په ځای د دی چی درسونه پکی ووايم سوچه پکی بی لاری شوم څه وخت چی یی نتایج اعلان شول په ځای د دی چی څو نمبری مخکی راشم د څلورمی نمبرې نه پنځلسمی نمبرې ته اورځیدلی وم . د هر هلك او معلم توجه ماته وه، چی ولی گلابه مونږ خو ویلی ته ډیره خواری کوی اول نمره گی نیسی هو سوچه وروسته لاری د خولی نه می خبره نه راوتلی . خپه راغلم کورته خو سره د دی چی پخپلو سترگو می ولیدل بیا می هم درسونه نه ویل.. اوس خو می بیخی د مکتب نه زړه موړ شوی وو، خو وختونه تیریدل مکتبونه بیرته شروع شول، هر سری به مکتب ته په شوق را روان وو، زه به چی مکتب ته راتلم لکه بندخانی ته به چی راتلم، هره ورځ به په تفریح کی تښتیدم، زما یو بل ملگری وو، چی عبدالله نومیده هغه به هم راسره کور ته تللو ما خپل راز همده سره شریک کړ...

هره ورځ به ناوخته مکتب ته راتللو او وختی به تللو تنبلی مو ډیره زیاته شوه، همدا ورځی ډیری په تیزی سره روانی وی زما پلار یوه ورځ یو موټر واخیست، زما موټر زده وو، ځکه تر دی دمخه مو یو بل موټر وه، په همغی می زده کړی وو، ډیر وخت تیر شو، چی تنها سره می لیدل نه وو، شوی بڼه می وگڼله چی او زنگ می ورته ووهلو، د موټر نه می خبره کړه، هغی راته ویلی ډیره بڼه ده خو په خدا یی وویل ما به پکی چکر ته کله بوځی؟

ما ورته ویلی شیرینی موټر ستا په خدمت کی دی ته خالی ووايه زه دی چی هر خواته ځی وړم دی.

تنها نور هم وخنډل ویل یی هسی توکه می درسره وکړه، موټر دی خدای مبارک کړه خدای دی په تا پیروز کړی نور مو سره خبری بس کړی، موبایل بند شو.. یو ورځ د خوړ په غاړه ناست وم د اوبو سره په خبرو بوخت وم، کاغذ به می لیکو او په اوبو کی به می خوشی کولو اوبو ته به می ویلی داخط به تنها ته ورکړی، او زیری به پری وکړی چی یو څو ورځی وروسته څو چکر ته.... ما به همداسی خطونه لیکل او اوبو ته به می خوشی کول، خو اوبو به چی خط دځان سره ویوو هلته به یی وشکو، ځکه کاغذ چی لوند شی خپله شکیری... زما نه عقل الوتیوو، ما به هر ورځ همداسی خطونه اوبو ته غورځول خو په نتیجه یی نه پوهیدم بله ورځ می خط په اوبو کی خوشی کړ، چی یو ځای پوری ورسره لارم خط یی توکړی توکړی کړو ما پخپلو سترگو ولیدل سره د هغی می بیا هم خطونه اوبو ته ور خوشی کول....

یوه ورځ می د موټر د سلف لینونه وشکول چی بهانه می جوړه شی چی موټر د کوره وباسم سهار کی موټر نه چالانیدو په تیلو تیلو مو چلان کړ، چی سرک ته راووتم هغه ویرنگ تارونه چی ماشکولی وو، بیرته می سره وتړل روان شوم دا خبره می نیغه په زړه ولاړه وه، چی تنها راته ویلی ما به کله په موټر کی چکر ته بوځی.

په همدی سوچ کی په پاخه سرک روان وم د جیب نه می مو بایل را وویست، تنها ته می زنگ ووهلو بل تنها چیرته یی؟
زه خو په کور کی یم؟ ته چرته یی؟

زه ستاسی کلی ته در روان یم موټر هم راسره دی غواړم چی لار شو.چکر ته،
تنها زړه نا زړه شوه، په ډیره عاجزی یی وویل ..گلاب زما نه نهټیریری... هسی
نه مور می راباندی پوه شی اوس هم شکی ده رابندی، هر وخت راته په نیمه نیمه
خبری کوی، نوره دی خوبنه خپله....

ما ورته وویل، تنها راخته څه بهانه وکړه، زما ډیر زړه خفه دی چی لار شو نن
می تیار د کورنه موټر راویستی دی، بیا به څه بهانه کوم، ته څه بهانه وکړه...
ضـرور راشه بنـه

څه زه درته وروسته زنگ و هم که څه بهانه می جوړه کړه دربه شم سمده....
کوشش وکړه، موبایل یی بند کړ، ما هم موټر په مزه مزه را وران کړی وو، بنی
لاسته یو د تیلو پمپ وو، په پمپ کی سروس سټیشن [موټر شویی] وه، موټر می
همدی موټر شویی ته راتاو کړ، زما خیال او فکر ټول همدی ته وو، چی اوس
تنها زنگ راووهی هسی نه چی انکار وکړی یا یی کومه بهانه نه وی جوړه
کړی.

فکرونه می سره تاویدل، سروس والا موټر صفا کولو زه یو څنگ ته په سوچ کی
تللی وم چی زنگ راغی ..تنهاوه، ویی ویل گلابه چیرته یی؟
زه په فلانکی پمپ کی یم، ښه ژر راخته د کلی منځ ته مه راخته کلیوال پو هیږی،
زه د سرک سرته درځم، زما پوره تبه جوړه کړه، موټر یی څه نا څه پاک کړی
وو، خو په ځان نه پوهیدم را ورن شوم په پاخه سرک می لږ.مزل وکړ، چی د
تنها دو کلی ته راورسیدم د سرک په غاړه می موټر ودراره، تری کوز شوم،
پدی بهانه چی موټر خراب دی د موټر بانټ می جگ کړ،.... په انجن کی می یو
شی او بل شی ته لاس اچولو لکه رښتیا چی خراب وی، چی په دی وخت کی د
تنها زنگ راغلو، ژر راخته زه په هغه کوز ځای کی ولاړه یم...

بیرته می بانټ ښکته کړ، موټر می چلان کړ، په سرک روان یم چپ لاسته گورم
چی تنها به په کوم ځای کی ولاړه وی، لږ.مخکی چی لارم چی کتل می تنها
دونو په نمځ کی ولاړه وه، هارند می ورته ووهلو د تنها پام ما ته شو، چی سرک
ته یی راوکتل چلاکه موټر ته راپورته شوه..

تنها په موټر کی په پټ مخ په ویره ناسته ښکاریده ستړی مع شی مو سره وکړل،
موټر ته می حرکت ورکړ، زه ډیر زیات خوشحله ښکاریدم په ډیره مینه می
ورسره خبری کولی، خو تنها داسی لږ خفه غوندی وه، ځکه چی کورنه پټه
راغلی وه، بنیسته سور کمیسی یی زما ټول پام تنها ته اولی وو، خو ځله به تنها
راته ویلی سړک ته گوره چی موټر بی لاری نه شی مگر زه د تنها کتلو نه
مړیدم ډیر زیات به می ورته کتل، لکه خوب چی وینم ځکه چی تنها راسره په
سیت کی خوا په خوا ناسته وه، تنها لږ خفه غوندی وه، پوښتنه می تری وکړه، ته
ولی خفه یی تنها په موسکه وویلی گلابه ته د چا د حاله څه خبر یی کع راغلی
نه.وم ته خفه کیدی..

او زما خو په دی ټوله دنیا کی همدایو گلاب دی هرشی راته گلاب ښکاری خو
د مور نه می هم ویریرم د مورنه می اجازه په دی بهانه واخیسته چی کلینک ته
ځم داور ځانته اخلم ، مور ته به می څه وایم که هغه رانه پوښتنه وکړی، چی
دارو دی څه کړل؟ نسخه دی څه کړه؟ څه وخت تللی وی او څه وخت بیرته
راغلی؟

زه نه پوهیرم زه به دهغی د دومره ډیرو پوښتنو جواب څنگه ورکوم د هغی پو
ښتنی خو به مالیوانی کړی..

ته خو گلابه مزی کوه پخپل سر د کوره وځه د مکتب په بهانه هلک یی هر څه
دی لاسه کیږی زمونږ دا نجونو خو د راوج، دود او دستور په ځنځیرونو کی
ژوند دی، نه چرته تللی شو او نه د خپلی خوښې خبره کولای شو، نن می هم
ترینه په ډیر مکر بهانه اجازه را واخیسته د دی خبرو په اوریدو سره ډیر زیات
پخپلو مخکی خبرو چی ما تنها ته می په موبایل کی وویل، چی ضرو نن راشه
پښیمانه وم ، تنها ته می ډاډ گیرنه ورکړه، چی مور ته دی وایه کلینک کی دوا نه
وه، زع بل ډاکتر ته للی وم تنها ویلی څه دومره یی غم مه کوه څه بهانه به ورته
وکرم.

څو شیبی وروسته جلاباد ښار ته ورسیدو، په ښار کی ډیر پارکونه او د تفریح
ځایونه موجود وو، خو لارم امیر شهید باغ ته ډیر زیات پکی وگرځیدو په پارک
کی مو ښه چکر ووهلو څنگه چی مو غوښتل چی تنها به دلاسه نیسم او په پارک

کی به گرځو هماغسی بنایسته ښکلی چکر مو وو هلو د یادگار لپاره مو بنایسته
منظرو او مونږ. خپل تصویرونه هم د ښکلو منظرو سره وښکل ښه چکر مو
وو هلو ستړی شو یو. چوکۍ دوه نفری چی مخی ته یی سمیټی میز هم په ځمکه کی
لگیدلی وو، پکی کیناستو.

د ناشتی لپاره مو څه خوارک راوړ خوراک مو وکړ، تنها ته می ویل څه چی لار
شو درونتی ته هلته به د گرمی پوډی وخورو بنایسته د سیال ځای دی هلته به هم
چکر ووهو خو تنها غوښتل چی کورته لار شو، ځکه هغه بیچاره خو د مور نه
ویریده، خو ما ورباندی پینگار وکړ، چی بیا به کله دلته راځو خدای خبر څوک به
مورا پریردی که نه نن تیاره موقع ده باید تری اسفاده وکړو.....

تنها راسره ومنله مو تر مو روان کړ، تیز روان وم، تنها به می په ولی لاس
کینود.. گلابه په مزه مزه څه چی بازار دی ګڼه ګڼه ډیره ده چرته یی ټکر نه
کړی ومی منله په احتیاط سره روان شوم د جدایی خبری مو یو بل ته کولی،
کومه جدایی چی د نن نه مخکی مونږ تیره کړی وه، لږ ساعت وروسته درونتی
ته ورسیدو، تنها د درونتی نوم اوریدلی وو، ځکه مشهور ځای وو، مونږ به کله
کله دا انډیولانو سره په اخترونو او یا به مو. چی د کوم ملګری واده وو، شاوو به
مو هم د ځان سره راوستلو ډیری میلی به مو کولی..

د زنانه وو، جدا پارک وو، هغی ته به یی نارینه بغیر د زنانه وه پولیسو نه
پرینودل همدا می ارمان وو، چی کله به زما سره یوه د تبی انجلیی وی، چی
پارک ته ورسره یو ځای ننوځم، نن هماغه ورځ هم رارسیدلی وه، د ځوانانو
پارک ته می مو تر را تاو. کړ، یو طرف ته می ودرولو زه او تنها تری را کوز
شو.....

خیر خیر می یادو چی کوم بلدی می ونه ګوری ځکه دلته اکثر زمونږ کلیوال
ډلی ډلی د ماهیانو د خوراک لپاره راتلل د دی ځای ډیره مشهور ماهیان وو،
مونږ څه نا څه ماړه هم وو، خو غوښتل می چی لومړی چکر ووهو، بیا به
ماهیان وخورو، څو یخی بوتلی می را واخستی، پارک ته را وران شو هغی
پارک ته چی زما د ارمانونه یو ارمان وو، اوس خو تنها راسره وه، ښه نیشه ور

ننوتم بنی لاسته د اوبو یوه براچاوه، وه، چی ډیره بڼکلی منظر یی جوړه کړی وه،

تنها ته می ټول ځایونه وښودل پارک وړوکی و، خو ډیره بڼکلی وه، بڼایسته منظر پکی وی په پارک کی یواځی هغه نارینه وو چی د زنانوه سره را ننوتی وو، دونی لاندی چوکی پرته وه، یوه بڼه شبیه پکی کیناستو خواو شا مو سیال وکړو، د تنها په مخ راته ډیره خوشحالی ښکاریده وروسته مو سره مشوره وکړه، روان شو، بیرون راووتو راغللو تنها ته می ویلی ماهیان به خورو نور به همداسی نزدی په رینگ روډ ووځو دلته په دی بل پارک کی کراییی خونی وی.. د هو ټل له خاندوه مو یوه خونه ونيوه، د ننه پکی څوک نه ښکاریدل خو د باندی تری هر څه ښکاریدل یوه خونه کی کیناستو یو کوچنی ماشوم چی د هو ټل شاگرد وو، څو ورپی می ورکړی ډیره خوشحلع شو هر شی به یی مونږ ته راوړلو... اوبه یی راوړی چی هر قسمه مسالی راوړی صفا د سترخوان یی راوړو، توده ډوډی لاس وچی هر څه یی مکمل راوړل ډیر پام یی پر مونږ کاوه، چی ماهیان پاخه شول سلات چکنی... لیمو.. هر څه یی ورسره راوړل بوتلی مو پری حواله کړی یخی بوتلی یی راوړی ډیر زیات په خوند مو ډوډی وخوړه ما به کبانونه لشکی پاکی کړی بیا به می تنها ته خولی کی ورکړل، تنها به کپه ما ته خوله کی راکړه د ډیر خوند نه په ځان نه وو، پوه شوی.. ډیره زیاته ډوډی مو وخوړه د ماسپیښن اذانونه شروع شول، مونږ را وران شو، د هو ټل خاوند تع می پیسی ورکړی، موټر مو چالان کړ، په ډیری تادی را وران وو، زه خو شحله وم ټول تیر شوی غمونه می د پښو لاندی کړل او خوشحالی می را برسیره شوه، د خوشحالی نه په ځانه نه پوهیدم چی په کم رقم را وران وم.... همدومره به پوهیدم چی تنها به راته ویلی گلابه لږ په کراره څه چی خوشحالی مو په خفگان دله نشی ډیره وخت لانه وتیر شوی چی د تنها دوی کلی ته را ورسیدو ځکه مونږ نزیدی په رینگ روډ باندی د غټو موټرو په لاره راغلو، په هماغه ځای کی چی تنها سهار ولاړه وه ښکته شوه،..

تنها غوښتل چې همدلته یی ښکته کړم. هغه ویریده چې څوک پری ونه پوهیږی
کنه ما غوښتل هغه تر کوره ورسوم خو د هغی خبره صحی وه بیا خلکو کته خو
د بده مرغه مونږ چی هر څومره کوشش کولو هماغومر رسواشو....
مونږ یو چا په امیر شهیدباغ کی کتلی وو، چی هغه د تنها کلیوال وو، او څه نا څه
خپلوان یی هم وو، یو خدای په غیبو خبر دی مونږ څه خبرو چی کوم هلک کتلی
وو، تنها د گادی نه ښکته شوه، یو شیبه می ورپسی کتل خو نور خپل جلب ته
متوجی شوم...

را روان وم ټول عمر خوشحالی می په همدی یوه ورځ سره راټوله شوی وه،
ډیره زیات خوشحله ښکاریدم ځانته روان وم، د تنها سیټ ته به می چی وکتل
خالی به وو، ځکه چی تنها خو تری کیوتی وه، د خوشحالی په سوچ کی تللی وم
خیال می بل خواته وری وم چی د کورنه زنگ راغی..

چرته یی؟ ما ورنډه کړه.... نزدی در روان یم، په شلو دقیقو کی در رسیږم
موبایل می پری قطعه کړ، مشر ورور می وو، ما ته یی سوداوه، موټر جوړوو،
هماغه لینونه چی مه خطا کړی ول بیرته چی څنگه سرک ته راووتم ومی ټرل
موټر جوړ شو، کور مو را نزدی شو د پاخه سرکه ور کوز شوم د کور په طرف
روان شوم، چی کور ته ورسیدم مور می د غرمی د ډوډی پوښتنه رانه وکړه،
مور ته می ویلی ډوډی می په بازار کی وخوړه.....

ورور می د موټر پوښتنه وکړه څه پکی خراب ول ما ورته ویلی سلف یی جام
شوی وو، جوړه می کړ، ورور می می کیلی واخیسته گادی یی چالان کړ، نور یی
څه ونه ویل ما یو پیاله چای وڅښه د ماسپینین لمونځ هم نور قضا کیده ژر ژر
می اودس لمونځ وکړ.

د خوشحالۍ نه ځمکه ځای نه راکوی کله یو ځای ته لاړ شم کله بل ځای ته اخر
لاړم خپله کوټه کی ځملاستم خو خوب نه راځی په کټ کی اړخ په اړخ اوږم نه
خوب رتلو او نه می زړه د کټ نه کیدو نها یی ډیر خوشحله وم هیڅوک نه وو،
چی د خپل زړه راز ور سره شریک کړم چی دا زړه می تش شی هغه ملگری
می هم راسره نزدی نه وو، چی هره ورځ به دمکتب نه راتښتیدو او د زړه راز
به می ورته ویلی یو می همدا ملگری او بل می اوبه ملگری وی ی راز به می

ورته ویلو، خو د عبدالله نه به ما اوبه ته ډیر حالونه ویل ځکه چی اوبو چا ته نه
ویل خو په عبدالله می اعتماد نه درلود ځکه انسان دی یوه ورځ نه یوه ورځ به یی
افشا کوی، لایم هماغه خوړ ته په خوړ کی اوبه بنی مستی روانی وی د
خوشحالی نه می یو تیره چغه وکړه او ابو ته په خبرو شروع شوم اوبو زما د
عمل عکس العمل ونه بنودلو ما به اوبو ته ویلی ای بی وفا اوبو تا خو یوه خط هم
تنها ته نه دی ورسولی ما خو تری تپوس وکړو زما نن تبه ډیره خوشحله ده ته
راته تپوس هم نه کوی چی څنگه دومره خوشحاله یی خو زه به درته ووايم زه او
تنها تللی وو چکر ته امیر شهید باغ ته هلته مو تالونه وخورل بڼه چکر مو پکی
ووډلی د هغی نه بعد لایو دورنتی ته خو ټوله کیسه می شروع کړی وه، ځکه
تنها خو نن زما په زړه کی یو غټه مانی ځانته جوړه کړی په نننۍ امتحان کی تنها
زما سره په پوره نمبرو کامیابه شوه ما د تنها وفا او غیرت ټول معلوم کړل ډیر
زیات ورنه خوشحاله شوم د احسان به یی هیڅکه هیر نه کړم چی اوس می سر د
تنها په مینه کی د تنی نه پری کوی ورته تیار یم اوس نو زه پوره پوره د تنها د
مینۍ احترام کوم خو د تنها بیچاره د حال نه خبر نه یم چی موو ظالمه یی
ورباندی څومر ظلم کوی په خپله خوشحالی ډیر خوشحله یم
غمونه په نن ورځ گډه کړی وه ځکه دا خو ما ته ډیره غټه خبره وه چی تنها را
سره یو ځای په پارک کی گرځیده په همدی سوجونو او فکرونه کی بڼه ډوب وم
چی تنها زنگ راغلو..... په ډیره مینه می سلام وویلی خبری شروع شوی تنها
سخت فریاد او ژړا کوله لکه دا نن چی می هسی خوب ولیدو بیرته یی زما
خوشحالی د پښو لاندی کړه، تنها یی مور ډیره وډلی وه، ډیری سپکی سژوری
یی خپلی مورته کولی ما ورته ډاډ گیرنه ورکوله زما هم زړه نه ټینګیدو د سترگو
نه می بی واره اوبنکی روانی وی دا ټوله کناه زما وه، ځکه چی ما تنها ته ویل
چی راشی.. تنها خو زما د خفگان په خاطر دا هر څه په طر واخستل د مور وهل
بی غزته کول بدنمی دا هر څه زما دلاسه تنها ته ورسیدل د دی ټوله ملامتی زما
ده اوس به څنگه د تنها طره گورم ...

ما خو د تنها سره ډیر ظلم وکړ، ته زما سره ضرور وگوره ما ویل څه ټیم اوس درشم نه په دی توره شپه کی سبا ته به د خیره سره ضرور زما سره گوری که نا نو دواړع به د ډیری سختی سزا سره مخامخ شو....

د دی خبری د اوریدو سره می زړه نور هم خوی شو، اوبنکی هم زما په واک کی نه وی زما په مخ داسی روانی وی لکه دریاب...

د تنها سره می خبری بس کړې زړه می نه صبریده نزدی وو، چی هملته غورځیدلی وم، خو ځان می کلک کړ، تنها می تسرگو سترگو ته کیده خپله می هم ژړا ته زور ور کړ، خو هیڅ فائده یی راته نه کوله هر څومره به می چی د نننی خوشحالی سترگو ته ودروله بیرته به می د ځان سره ویلی نه نن مونږ رښتیا چکر ته نه ووتلی هغه می خوب لیدلی دی هغه په همدی نن ورځ ختمه شوه ځکه ټوله همدا نن ورځ را ټوله شوی وه، او ختمه شوه، نور بغیر د غمه هیڅ هم زما په زړه کی ځای نشی نیولی....

فکر او سوچ می ډیر ډوب وو، په دی سوچ کی وم چی ما ته به تنها څه وایی هسی نه چی هلته یی راته څوک یوه کړی وی، او بل څه لاندې راته جوړه نشی بیا به د تنها غیرت زما سوچ بدل کړو، چی هغه هیڅکله هم داسی کار نه کوی څنگه به تنها ته وایم چی نه درځم هغی زما په سر څومره تکلیفونه وگالل که د تنها په پانسی شم هم ورځم که همدا واس وواپی هم ورځم سوچونه او فکرونه ډیریدل، زړه می کمزوری وو، ما خپل ځان د سوچونه په مقابل کی ډیر کمزوری گنلی وو، په همدی سوچونه کی وم، که لار شم هسی نه چی رسوایی جوړه شی ځکه د تنها مور خو هسی نه هم خبره ده او که نه ځم تنها ته هم نشم ویلی چی نه درځم... څه وخت وروسته کورته راوړسیدم پلار او مور می راته په غصه ول چی د شپې ځله دومره ناوخته گرځی څه کار دی دی دا ټیم د راتگ دی چی ته راغلی دا څو شپې ته کور ته ډیر ناوخته راځی سر می ټیټ نیولی وو د پلار او مور د خبرو په مقابل کی می هیڅ ویل ځکه هغوی بڼی خبری کولی خو زما هم څه چاره نه وه، د پلار او مور دا عصی پټکی می هر څه تیر کړل زړه می ډیر نازک وو، نزدی وو، چی ورته په ژړا شوی وم،.....

خو زړه می کلک کړ، مور می ږوږی را واچوله هیڅ می شوق ته نه کیده خو د مور او پلار د خاطره می څو کپه وخوړه لایم خپلی کوتی ته په کت کی پریوتم خوب به چا ته ورشی او سوچونه به د چا نه لری شی ښه اوس څه کوی د تنها دوی حجر ته هم نشی تللی او. که لار شی نو کیده شی گیر شی کله به می داسی ناوړه سوچ مخی ته راغللو هسی نه چی تنها راته خپله کورنی پویه کړی وی او په چل کی می د دی ځای نه غواړی بیا می د تنها غیرت او پښتو سترگو ته ودریده... نه تنها زما مینه ده هغه دومره ظالمه نه ده لکه ما چی ورسره ظلم وکړ، همدغی د سوچونو لری د شپي د څه د پاسه یوی بجی پوره ویخ پاتی کړی وم لږنزدی وو، چی د سوچونو د لاسه می د زړه چاودیدلی وو، او یا می د اعصابو رگونه شلیدلی ول.....

خو هیڅ می نشو کولای بی احطیاره پروت وم گرایوان می د اوبښکو د لاسه لوندوو، چی چیرته می خیال او سوچ وړی زه ورسره روان یم ځکه خلاصون می تری نه وو، تنها می خیال کی نیغه سترگو ته ولاړه وه ډیره زیات یی ژړل ما بی احطیاره چغه کړه، هغی سره می د خیال او سوچ ښاپیری.. وټښتیده او حقیقت دنیا ته راغلم ښه وو، شپه ډیره تیره وه، ځکه خو می چغه هم چا نه وه، اوریدلی.. د دی نه وروسته څه تیم ویده شوی وم، سهار چی پاڅیدم لمونځ می وکړ، دلمانځه وروسته بیرته ویده شوم، ځکه ټوله شپه می شوگیر کړی وه، څه وخت تیر شوی وه، زما سرتگی سره ورغلی وی چی تنها زنگ راووهلو بلی سلام علیکم گلابه ته راځی ما ویل خوبه ستا ده که ته وی چی راشه درځم که وی مه راځه نه درځم زه ستا په مخ کی تړلی چرگ یم تنها ویلی راځی خوبه ضرور چی رتلی په هماغی تیم کی ما ته زنگ ووهه زه بیا یو. مشوره در کوم څه صحی شو زه چی در روان شوم بیا درته زنگ وهم بیرته می سر په کمبله کی تا وکړو ویده شوم لمر راختلی وو، چی مور می دروازه وږوله... گلابه پاڅه سبا ناری وکړه.... بی له ویلو پورته شوم ښه اوس څه کوی هلته تنها په طمع هلته مکتب ته پرون هم نه یم تللی چی پلار می خبر نشی مکتب هو هسی هم نه وایم خو د پلار د خاطره می ځم چی هغه راته غصه کیږی چای څکلو ته کیناسم خو سوچونو نه پریښودم چای می وڅښو داسی فیصله می د زړه قاضی

وکره چی که مرگ هم وی نن ورته تیار یم د تنها په سر کتابونه می را واخستل
وینستان می جوړ کړه د مکتب لباس می واغوستلو خپل فیشن می برابر کړ روان
شوم د مکتب په مکتب زموږ د کور پاس (بره) وو، او دتنها دوی کور ښکته
وو، زه یو څه بره لارم بیرته د خپل کورنه بیچ د تنها دوی کور په لور د خوړ
غارې ته ووتم د اوبو سره څنگ کی روان وم،...

اوبو سره می مرکه شروع کړه دا تنها به زما سره څه ضروری کاروی چی
داسی عجل یی غوښتی یم اوبو هیڅ نه ویلی یواځی شپړهاری یی کولو زما ورطره
ساعت تیروو، همدا خوړ د تنها دوی په کلی وتی وو، ځکع زه هم ورسره روان
وم څه وخت وروسته لږه لاره د تنها دوی کلی ته پاتی شوه... زنگ می ورته
ووډلو چی زه په خوړ کی ناست یم څنگه چل وکړم.... تنها ویلی په خوړ کی څه
کوی د حجر ور خلاص دی ته راشه غلی په حجره کی کینه چی راورسیدی
مسکال وکړی زه هم درځم د ځان اسی د حجری وربند کړه...

په ویره روان وم چی حجر ته راورسیدم ورمی وردیکه کړ، خلاص وو چی ننوتم
سپی ډیره بده ورځ شروع کړه ژرمی د حجری ور د ځان بسی بند کړ نور لارم
پټ حجره کی په ډیره ویره کیناستم... سپی هماغی غپل تنها ته می میسکال
ورکړ، تنها لږ وخت وروسته پدی بهانه چی کورنه سپی ته ډودی راووری راغله
سپی ته یی ډودی واچوله د سپی خوله بنده شوه، چی کوتی ته راننوته زړه می
ډیر درزیدو نن تنها هم ډیره خپه وه رنگ یی تک ژیر وو پر مخ کی یی سرخی
نه ښکاریده ما ویل ولی دا په ته څه شوی ما ته یی د خپل بدن ټپونه راوښول ټول
بدن یی تغمی وه، ټول ځان یی تک شین اغوښتی وو، د ډیرو وډلو دلاسه زما یی
زړه وبرینول د زړه نه می یی یو الله خبر وو، بی اخطیاره اسویلی می کول دا
ټول زما دلاسه کنله زما وه، وډل پری تا خواری وخورل دا ټول زما جرم دی که
ما تا ته نه وه ویلی ولی به نن ته پدی حال وی دا زما گیلی لانجی تیری شوی
مور یی پلار ته هم زنگ وډلی وه، دجمغی په ورځ می پلار هم راته هغه ډیر
ظلم سړی وو، تنها یی د پلار نه ډیره ویریده... تنها ته می ویلی تا زه څه ته
راغوښتی یم تنها غلی وه مل ورته ویلی وایه چی هر څه وایه چی هر څه وی که
زما د سر خطر هم پکی وی ستا امر ته تیار یم تنها ویلی یوه خبره کوم.که منی

یی ما ورته وویل څنگه یی نه منم ته. ووايه خبره یی راباندی بڼه پخه کړه بیا یوه
 شیبه غلی ناسته وه سر یی ټیټ کړی وو، هیڅ یی په خوله نه راتللی خو ما
 مجبوره کړه چی خبره وکړی تنها خبره شروع.
 چي ما د دی راتلونکی جمعۍ نه مخکی مخکی د دی ځایه بوځه زه نور دلته
 وخت نشم تیرولی مور می همدا یو خبره راته کوی چی ته د چا سره تللی وی
 هغی ته چا ویلی ما او تایی پرون په پارک کی کتلی یوی اوس په ما باندی همدا
 یوه خبره کوی چی ته مونږ ته سړی وښایه بغیر د وژلو یی نه پریردو او. که
 پلار می راشی بیا به هر ورو را باندی تا پیدا کوی زه خو دانشم زغملای چی تا
 ته دی زما پلار یا ورور کوم تکلیف یا ضرر ورسوی نو. که خپل ژوند او زما
 ژوند غواړی څه چی د دی ځای نه تښتو که ما د دی پنجشنبی د ورځی نه مخکی
 بونه ځی بیا ته پوه شه او خپل دی کار یا به زه مړیم یا ژوندی او تا به هم
 راباندې د وهلو او ټکولو په زور پیدا کوی خو خدای دی هغه ورځ رانه ولی چی
 ستا یو نوک هم څوک بی ځایه غوڅ کړی که زما او دخپل ځان باقی ژوند غواړی
 څه چی د دی ځای پښی سپکوو د دی خبرو د اوریدو سره می په خوله کی لاری
 وچی شوی نور می هیڅ ویلی نشول زړه می ډک وو، هیڅ خبری می نشوی
 کولی او تنها همدا خبره ټینگه کړی وه، چی څو دا ځای پریردو او همدا بڼه
 کامیابه خبره هم وه، ما خو تنها په خبرو. کی هیڅ نشوی ویلی ځکه تنها ته به یی
 پلار وایی د چا سره ته په پارک کی گرځیدی هر ورو یی پری پیدا کولم بیا به می
 خپل کور کی څه جواب ویلی همدا می غوره وگنله چی د دی ځایه څو تنها نه
 می پوښتنه وکړه پلار دی کله راځی ویل یی چی همدا نن هم رخصتی ورکړی
 راځی هو د پنجشنبی یا جمعۍ په ورځ خو هر ورو راځی ما ورته وویل بڼه تنها
 څه کو چیرته به څو کله به څو تنها ویلی چی په ما هو نور دلته یوه دقیقه د کال
 قدر ته تیریری که همدا نن ځی هم زه تیاره یم نه تنها نن خو نه څو نن ډیر
 مشکلات دی زه به څه کارونه په کور کی لرم هغه به حل کړم څه پیسی به پیدا
 کړم تنها ویلی د پیسو خبره وی خو زما سره شته دی د مور د بکس کیلی [چابی]
 زما سره شته زمونږ. د کور ټولی روپی او پانگه پکی ده زه تری ټولی را اخلم

لاس دی راپسی خلاص وی چی مونږ. دا ملک پریښودلو خدای دی په ټولو وړانه
کړی ولی یی زما سره دومره ظلم کولو....

ما او تنها په همدای خبرو کی وو، چی د حجری دروازه ودرزیده زړه نه می یو
خدای خبر وه، تنها هم ډیره ورخطا شوه، د تنها دوی حجری دوه کوتی وی په
منځ کی یی دهلیز وو، په یوه کوته کی یی خس او نور کبار اچولی وو، او یوه یی
د میلنو لپاره جوړه کړی وه، ما ته یی ویلی د بوسو د کوتی دروازه خلاصه کړه
تپه تیاره وه، پکی ما ته یی ویلی ته کینه زه څوک رالیرم چی دا څوک دیپه دی
وخت کی دروازه بیا په دروازه ودرزیده زړه می خویه شو چی هسی نه څوک
کلیوال می زه یی لیدل یم اوس راپسی راغلل تنها لاره کورته زه هملته غلی ناست
وم یو وړو کی روشندان نه می حویلی ته کتل چی یو وړوکی ماشوم چی د تنها
ورور ښکاریدو خو خوا اوشا د نهو لسو کالو به وو، چی د حجری دروازه یی
خلاصه کړه، څلور نفرول د ماشوم نه یی پوښتنه وکړه ته د چا زوی یی د تنها د
پلار نوم یی ورته واخیست ښه پلار دی کور کی شته هلک ویل نه غټ ورور دی
شته هلک ویل نه هغه پوهنتون ته تللی دی او پلار می وظیفی ته تللی میلمانه د
حجرى په انگر کی په کتونو کیپناوی ته کیناستل پخه تکیه یی ووهله ما ته هغوی
ښکاری خو زه ورته نه ښکارم سخته غوسه می ورته راتلله غټ غټ پکولونه یی
په سرول پخه مرکه یی شروع کړه، په خوله ورته سپکی سپوری وایم غلی د ځان
سره لگیا یم چی هغوی وانه وری یو ځل می ویل راځه دا خو هسی نه هم پاخه
ناست دی ته ترینه غلی وو، ووځه دوی می څه پیژنی خو بیا می زړه کلک کړو
هسی نه چی بلدی وی او تنها ته نوره لانجه هم غټه کړم.....

اوری خو هسی نه هم تیار بل دی هسی نه چی نور یی هم تازه کړم تنها به هم
رانه خفه شی چی تا دومره انتظار نشو کولای بیا می ځان سره وویل چی د
مادیگر پوری ناست وی هم زه به هم همدلته کینم په همدی شیبه کی چای راغلو
خلکو ته پیالی ډکی شوی چای یی وڅښو رخصت شول د تنها ورور ورپسی
دروازه بنده کړه دتنها ورور د چایو تش لوبښی واخیستل د کور په طرف روان
شو ډیر خوشحله شوم کفن می وشکو تیار شوم چی لار شم د کوتی نه چی راووتم
تنها د کوره راووته حجری ته راغله د ځان پسى یی د کور دروازه بنده کړه ډیره

مننه یی رانه وکړه نور یی اجازه راکړه را روان شوم... هماغه خوړه غاړی ته راغلم خفه د خپل کور په طرف روان وم چی دا په څه لانه و او بښتم مکتب خو هسی نه هم پاتی دی خو مور پلار وروڼه خویندی خپلوان کلیوال د به هر څه رانه پاتی شی دا ټول ب بیا وویښم غوښتل می چی کله کلی ته ورسیرم د همدی اوبو په غاړه به کینم که چیرته سبا روان شو بیا به ارمان کوم د سوچونه او فکرونو دلاسه زه په ټوله لاره ځانته نه یم پوه شوی وخت تیر شوی وو، خپل کلی ته راوړسیدم د مکتب د رخصتی تیم را ورسیده خپل کور ته لاړم خفه په خپل کت کی پریوتم ساره ساره اسویلی می د خولی وتل کله به می د کوتی در وازی ته وکتل کله به می کړکی ته او کله به می چت ته چی په بنایسته گلانو می جوړ کړی وو، اه اه.. دا به هر څه رانه پاتی شی ما څومره په شوق دا کوټه ځانته جوړه کړه تری دی وروسته به څوک دی کوتی ته گلان راوړی دا په څه غم و او بښتم کاش چی بیښی می واده کی تنها نه وه لیدلی کاش چی بیښی واده ته نه. وم تللی اوس به ولی پدی حال وم خپل مکتب به می ښه په شوق ویلو درسونه به می یادول ما د دی نه څه غوښتل اخر ولی خو. اوس شوی کار دی په همدی سوچونو کی وم چی وړوکی ورور می راپسی راغلو چی راشه ډوډی وخوره وړوکی ورور می په بنایسته الفاظو راته وویل... گلابه لالا.. ادی وایی ډوډی وخوره په سترگو کی می اوښکی راټولی شوی چی دا نارې به سبا راته څوک وهی چی ډوډی وخوره.. زړه می نه ټینگیده ښه می وژړل زړه می ښه سپک کړ، سخته غوسه می هغه شیطان ته چی د تنها مور تاه یی زما او دتنها شیطانی کړی وه، په زړه می ورته وینی راخوتیدی چی پیدا یی کړم وی وژنم خو ژر می اودس وکړو.

هسی نه چی مور می راپسی راشی او په دی حال می وگوری بیا به ورته څه وایم لاړم مور می ځانته د سترخوان ته ناسته وه، وړوکی ورور می ورسره وو، زه هم ورغلم ورسره کیناستم زه کپه لاندی تیروم هغه پاس راخیژی سوچونو واخستم چی سبا به زه د مور سره په یوه کاسه بیا ډوډی وخورم په زور زور می یو څو کپی وخورې زړه می پک پک کیدو نه می د مور نه زړه کیدو او نه می هلته زړه ټینگیدو بیرته لاړم خپلی کوتی ته لمونځ می وکړ په کت کی او بښتم را

اوښتم خوب نه راتلو په زړه کی انډیوالان تیر شول چی لار شم او ټولو سره
 وگورم که سبا چی نو د هغوی سره خوبه می کتلی وی او زما یو بل ملگری چی
 دهغه زما د زړه راز شریک وو، هغه ته به می راز ویلی چی هغه عبدالله نومیده
 ما غوښتل چی د تگ په باره کی دهغه سره مشوره برکړم چی هغه څه وایی بیا
 می ویلی هسی نه چی عبدالله نه څوک خبر نه شی خو را وران شوم د هر ملگری
 سره می وکتل په اخر کی لارم عبدالله چی زما سره په یواځینی همدا وو، چی راز
 به می ورته ویلی د هغه کورته چی د کورنه راووتو د ځان سره یی را روان کړو
 د پیبینی په اړه می ورته ټوله کیسه وکړه، هغه ته می ویلی یو بله خبره ده چی ستا
 سره یی شریکوم خو چی هیڅوک هم درنه خبر نشی هغه ویی بی غمه شه
 هیڅوک به هم رانه خبر نشی هغه باندی می ډیر ټینگار وکړو خو بیا می هم زړه
 نه غوښتل چی صحی خبره ورته وکړم بیرته می خبره بدله کړه خبره په بله بیا
 می واړوه هغه سره می گپ شپ ډیرولگولو د عبدالله څخه می په گپ گپ کی
 بخنه غوښته عبدالله ویلی چیرته خو به نه چی څنگه داسی ډیره بښنه غواړی ما
 ویلی نه په مرگ او ژوند هیڅ باور په کار نه دی د ماذیگر لمر زیر شوی وو،
 چی عبدالله سره می خدای په امانی وکړه د اعتبار په خاطر می هغه ته ویلیځه سبا
 به سره پت مکتب کی گپ لگو، زه ولاړم په خپلو ټولو پتیو او شنو فصلونو
 وگرځیدم تنعا ته می زنگ ووهلو بلی تنها غرمه خو هغه خلکو زما او ستا مرکه
 خرابه کړه باقی فیصلی به سره اوس کوو، کله به ځو د خیره تنها ویلی سبا ته
 سهار کی نه تنها یا به بیگاه ته دشپی یا به سهار کی د اذانونو نه مخکی ځو تنها
 ویلی د سهار د اذانونو نت مخکی تیم صحی دی ښه ته دی ځان ښه امله کړه زه
 امله یم چی د شپی ویده نشی د ضرورت سامان دی ټول برابر کړه مابینینی ځان
 برابر کړی خالی ته غږ د ضرورت سامان دی ټول برابر کړه مابینینی ځان برابر
 کړی خالی ته غږ

د تنها سره می مرکه بس شوه د شنو فصلو په نندار شوم د مابنام تیاره راخوره
 شوه راغلم خپل کورته د کاله په کوټه کی کلک ناست وم ځکه سبا بیا دا خوندونه
 نه یی د مور پلار ورونو خویندو سترگو ته به می ډیر کتل وړوکی ورورمی ما
 ته به یی گلاب لالا ویلی هغه می په خپله غیره کی کلک نیولی وو، د ټولو سره

می ډیری ډیری خبری کولی ډیر خپه بنکاریدم په سلو رگو کی می یو رگ هم نه کیدو چی لار شم خو.مجبوریت وو، ځکه که تنها نه پلار پوښتنه وکړی چیڅوک ستا سره په پارک کی گرځیدو که ما ورته وښیي بیا به څه کوم د هغی نه بعد به بیا که وتښتو هم هیڅ نتیجه نه ورکوی پلار به می وایی چی بل څه دی دلاسه نه کیدل دا غم دی راته جوړ کړو دا می غوره وگڼله چی همداسی په پرده کی زه او تنها دا کلی دا وطن پیررډو او داسی خو هیڅوک هم نه پوهیدل چی گلاب د جنی سره د دی ځایه تښتدلی او تنها خو هسی نه هم راسو وه، ځکه زمونږ.او د تنها دوی د کلی تر منځ دری ساعت مزل وو، همدا فیصله می غوره کړه چی باید پلار لپاره غم جوړ نه کړم زه یواځی خپل غم ته پخپله باید ځان کلک کړم ..او خپل غم پخپل سر واخلم چی هر څه وی د خدای د طرف به وی که څه هم ډیر بلدی نه وم پاکستان کی او.نه په بل کوم ځای کی خو په هر حال چی روان شو بیا به گورو د ډوډی خوراک نه بغد ما غوښتل چی خپلی کوتی ته لار شم خو د مور او پلار نه می زړه نه کیدو هیڅ می په کتلو.نه مړیدم هیڅوک هم د مور او پلار په دیدن نه مړیږم او.چی زما غوندی تری سبا ته په یو داسی سفر روان هم یی چی نه یی هدف معلوم دی او نه طرف زما سره یولس زره روپی وی خو غوښتل می چی یو څو.ورسره نوری د پلار نه راواخلم... پلار ته می ویلی پلار هغه بله ورځ می چی موثر بولی وو، د مستری راسره پنځه زره روپی پاتی شوی پلار می جیب ته لاس کړ پنځه زره یی هغه راکړی او زر یی ما ته راکړی چی دا یی ستا د خرچی ځان سره می ویلی هی هی تنها نه به بیا تا ته پلار زما غوندی زر روپی درکړی او نه ما ته خبری مو سره وکړی شپه تیره وه، د ویده کیدو تیم شو هر سړی د کاله د کوتی ووځی زه پکی ځانته پاتی شوم ناهیلی د کوتی نه ووتم او خپلی کوتی ته لارم دروازه می ځان پسی بنده کړه خفه خواشینی پخپل ځای کی ناست یم خوب نه راتللو او نه ویده کیدم ځکه سبا ته دا ښکلی مسکن پریردم او خدای خبر په کوم طرف ځم د خپل راتلونکی سفر په اړه می سوچ وهلو چی سهار وختی د اذانونو نه مخکی وو، ځم ی تر څو خلک پوهیږی مونږ به دا علاقه پرینی وی په همدی وخت کی دتنها زنگ راغلو چی څنگه چل به کوو، سهار کی ما ورته ویلی تنها ځان ښه امده کړه نه د شپي نه ویده شی او نه موبایل

بند کړی خو خو هسی نه هم خو.چی څومره ژر لار شو بڼه ده بیخی صحنی ده زه
ستا په انتظار ناسته یم چی هر وخت دی زنگ ووهلو زه تیاره یم.موبایل می بند
کړ، دا داسی اسانه خبره نه.وه، چی زه او تنها د دی حای نه تښتو داد مرگ سره
لوبی دی ځکه خومونږ هم زړه نه بڼه کوه خومجبوریت ډیر بد شی دی.
ځکه خو.مونږ.هم زړه نه بڼه کو خو مجبوریت ډیر بدشی دی
ما د خپل سامان په جوړولو ځان مصروف کړ خپل ټول هغه سامانونه چی زما
ورته ضرورت پیداکیږو برابر می کړل هغه کتابچه چی د یادار لپاره ما او تنها د
خپلو زړونو د خوبنی په شعرونو.او ټپو ډکه کړی هم د ځان سره را واخسته اوس
می نور بیینی زړه بی صبره شو هیڅ نه ټینگیدو چی هر څومره می زړه ډاډه
کول هیڅ ډاډه کیدو اوبنکی می په مخ څپی وهلی نه خوب راتللو او نه ما غوښتل
چی ویده شم زما تصویرونه په دیوال کی ځوړندوو هغه می را واخستل د
گردونونه می پاک کړل بیرته می ورځوند کړل د تنها تصویرونه راسره ول هغه
می د ځان سره را واخستل تنها ته می همدومره وویلی چی ویده نشی گوره ډیر
سخت امتخان دی یا به کامیاب شو او یا به بیرته مړه غوړونه گیر شو.خو څه ته
غم مه کوه زه درته پلان برابروم تنها ته می دا خبره بیا تکرار کړه چی بیداره
اوسه چی ساعت ته می وکتل دولس بجی وی د شپې د ځان سره می ویلی راشه
همدا اوس روان شه بڼه ټیم ته د تنها دوی کلی ته رسیرم خو بیرته وډار شوم
هسی نه چی کومی بلا یا ځناور سره مخ نشم لږ وخت انتظار می نور هم وکړو
خو اوشا دوه بجی وی نور می طاقت نه کیدو وه، ماما ویل هسی نه چیپلان می
شنډ شی سمدستی روان شوم د.کوټی دروازه می خلاصه کړه غلی ووتم د باندی
په سترگو می اوبنکی روانی وی همدسی د کلا په شا خوړ ته روان شوم زمونږ
د کلاشاته دونو خسول یو غټ لرگی می د ځان د دفاع په خاطر واخستو روان
شوم خوړ ته ورسیدم د اوبو سره تیز روان وم سپوږمی راختلی وه بنایسته رڼا وه
ډیر ژر د تنها دوی کلی ته ورسیدم د خوړ په غاړه ناست وم تنها ته می زنگ
ووهلو زه ستاسو کلی را ورسیدم په حیرانی سره یی وویل رښتیا ماما ویل هو د
خوړ په غاړه ناست یم د هغو کور سره لږ.څه نزدی وو ما ورته ویلی چی په
همدی وخت کی ځانه ونه باسو بیا خو گیریرو ژر راځه که راتلای شی که نه چی

زه درشم... نه زه درخم ته د جماعت پوری راشه زه هملته درخ غلی غلی روان وم چیخوک می د غل په تور کی له منځه یونسی.. د جماعت مخ ته یو دوه دقیقی ولاړوم چی تنها داسی وار خطا روانه وه کله هوسی چی د لیو نه راتښتیدلی وی چی څنگه ما ته را ورسید دستی یی د لاسه ونيولم دواړه لاس په لاس روان وو، موبایلونه مو دواړه بند کړل په منډو منډ د تنعادی کلی نه ووتو تنها به همدا یو خبره کوله چی څه اوس دی رآسی لاس خلاصه وی څه اوس دی لاس خلاص پلاره تاسو خو به زما غوښی په وهلو توی کړی وای...

تاسو چی ویلی چی ستا سرع پارک کی څوک گرځیدو هغه به مونږ بی وژلو نه پریردو دواړو ژړل منډی مو وهلی ځانته نه پوهیدو په داسی لارو چی په هغه لار موټر نشی تللی مونږ غوښتل ښار ته کوز شو کانال ته چی ورسیدو مونږ منډه نور بس کړه خو تیز مزل مو کولو چیخوک مو دپښو غږ هم وانه اوری کله چی یوولسمی ویالی ته ورسیدو د یو کور په مخه تیریدو سپی ډیره بده ورځ کوله ما ویل هسی نه چی د کور خاوند راونه ووځی یا د غلو گومان راباندی ونه کړی ښه په تبه روان وو، ډیر زیات ستری شوی وو، د کور نه یو یو غټ توخی راوتلو نږر خیرت وه، په کوڅو کوڅو کی بازار ته ووتلو موټر پع بازار کی ډیر کم ښکاریدل هغه هم هغه موټر چی هر یو د خپل شخصی کار پسې راوتی ول... همداسی موټرو د طورخم هډی ته پیاده مزل شروع کړ چی په دی وخت کی دسهار اذنونه شروع شول مونږ هم نور خوشحله شو ځکه ویره نور پوره ختمه شوه د قول اردو مخی ته پولس ولاړو ویی درولو کوم خواته ځی ما ورته ویلی د طورخم هډی ته نور یی څه ونه ویلی ځکه زنانه هم راسره وه، روان وو، چی لږ لاړو یو گادی هارندونه وهل لاس می ورته ونيو موټر ودریدو سړی ډارک طورخم ته تللو ما ورسره د دربس خبره وکړه خو یو خبره می پری عملی کړه چی ډیر تیز به ځی تر څو ژر طورخم ته ورسیرو د همدی ځان نه ښه په شدت کی روان شو..

لاهمغسی تیاره وه چی د سراچی پل ته ورسیدو تنها باندی خوب حمله وکړه خو زه ښه وم بیداره وم تنها زما په ولی سر کیننود سترگی یی پټی شوی بی غمه ویده

شوه زما هم سترگی پتی پتی کیدی د شوگیر خع نا څه تگره وم ځان می کلک
کړو په موټر والا هم اعتبار په کار نه وو، هسی نه بل خواته مو ورک نه کړی..
موټر په دیر شدت روان وو، څه نا څه رڼا شوه داسواد راسره پیدا شوه چی اوس
به تنها هم په کور کی لټوی او. ما هم مور به می کوټی ته چغی وهی گلابه پاڅه
لمانځه ته لار شه..

تنها هماغسی زما په اوږه سرایینی وو، چی د ثمر خیلو پاتک ته ورسیدو دوه
پولس د موټر مخی ته شول د دریور سره یی خبری شروع کړی دا زنانه ویخه
کړه نیشه خو به مو نه وی ورکړی دریور ما ته مخ راواړوه ورور دا زنانه دی
ویخه کړه چی دا خلک شکی دی تنها می وخوځوله پاڅه تنها پاڅه تنها په
وارخطایی د خوبه پاڅیده چی په پولیسو یی سترگی ولگیدلی ډیره وراخطا شوه،
په واره خطایی وویل څه خبره ده څه خبره ده پولیسو د تنها نه پوښتنه وکړه
چیرته ځی تنها وویل پېښور ته څو زه مریضه یم نور یی موټروان ته ویلی ځه..
تنها ما ته ویلی که خیر دی پولیسو ته اطلاع شوی وه، ځکه زه ډیره وراخطا شوم
بدی وخت کی دریور خبره زیاته کړه چی دا نور څه خبر نه وه خو دلته دا خور
ویده وه هغوی دا شک کولو چی بی هوشی یی ورکړی او تښتوی یی..

موټر په دیر شدت روان وو دا حصارشاهی په ډاگ کی دا گانی او بوتی داسی
ښکاریدل لکه ما او تنها سره چی عمری د خدای پامانی لاسونه خوځوی ساړه
ساړه اسویلی می کول تنها ته می ویلی دا چا ستا مورته شیطانی کړی هغی ویل
سړی ما ته هم نه دی معلوم گنی هملته به می یو ځل د هغه چاره کړی وه، بیا به
تللو ی هر خواته تللو زما او ستا ژوند خویی په خطر کی کړو خدای د هغه کور
تباہ کړی خدای دی رسوا او شرمند کړی خدای په خپلو وژروی خدای دی
همداسی خوار اوزار کړی کله ما او تا چی یی خوار او زار کړو د دی خبرو
سره زما او تنها په مخ اوبنکی روانی شوی ما خپل سر دتنها په ټټر کینود او په
خپلو روانو اوبنکو می ورته ټټر لوند کړو تنها هم ډیره بی صبره ژړا کوله
دریور په شیشه کی بی واره بی واره کتل نو
گرانو لوستونکو تر اوسه خو مو خپل هیواد وه، د خپل وطن هره لار او ګودر
راسره بلد وو مگر اوس د دی نه وروسته ..

..دوه نابالده مسافرو سفر شروع شو چی نه یی هدف او نه یی د حرکت لوری معلوم دی نه چرته خاص بلدی وم او.نه په پاکستان کی اوسیدلی وم تر دی دمخه دری ځله پاکستان ته راغلی وم کله دوه شپي او.کله دری شپي می تیری کړی وی په هغی کی به زه څنگه بلد شوی وم...

گادی داسی روان وو لکه زما په زیره چی د پاسه روان وی په مغزو می دومره بوج وو چی زما او د تنها د ټول عمر خفگان سره یو ځای شوی وی موټر په ډیر شدت لاری رالیندوی زما او تنها د زیره نه یو الله خبر وو څه وخت وروسته موبایل کار شروع کړو پوه شوم چی لاره رانزدی شوه. د تنها زیره وو چی زه می مور ته زنگ ووهم همدومره ورته وایم چی څه اوس دی لاس خلاص پسی می هم درنه ټولی راوری نور که څه کولی شی ویی کړه دا ټول ستا دلاس اوس نوره لټوه د خلکو په شیطانی ته ما ته دومره سز راکوی چی د انسانیت نه خلاف بیا دی راباندی ټول ... خو ما ورته په خوله لاس

کینود چی چوپ شه خلک پوهیری نه به ته زنگ کور ته وهي او نه به زه تنها ویلی زه خو زنگ هر ورو ووهم زما غټ ارمان دی ماله په طورخم کی ویلی چی زه به ورته زنگ ووهم خو هلته موقع پیدا نشوه چی موټر نه بنکته شو زنگ به ورو ووهو..

تنها می وویروله ما ویل چی نمدا اوس دی زنگ ووهلو هغوی پوهیری چی په پاکستان کی دی دستی چی څه خپلوان دی دلته دی هغوی ته زنگ وهي چی تر څو د گادی نه بنکته کیږو مخی ته به مو ولاړ وی اوس خو ټولی خبری د موبایلو دی په پنځه دقیقو کی ټول پاکستان در باندی خبروی...

تنها راسره ومنله پدی وخت کی د خیبر د دروازی نه موټر ډیر گړندی ووتو ما تنها ته ویلی داد خیبر دروازه ده هغی ویل ما ډیر مخکی لیدلی وه زه ماشومه وم دلته می د مور او پلار سره راغلی وم ما هملته لیدلی وه بیا نه یم راغلی رر. وخت وروسته موټر کارخونو ته ورسیدو د اختیاط لپاره همدلته بنکته شو هسی نه په بایرو کی مو څوک خپلوان ووینی او یا مو ورته د کور د خوانه زنگ نه یی راغلی چی ومونه نیسی...

دا خطر ه هم راسره وه همدلته يو ميلمستون ته ننوتو ډير وږي هم وو ستري هم.وو سونډو مي د خفگان نه ژتري نيولي ول په همدی ځای کی مو ځانته گوته يا خونه ونيوله پکی نور بی غمه شو شاگرد راغلو د خوراک حواله می ورته وکړ څه خواړه یی راوړل د چایو غوښتنه می تری وکړه شین که تور ما ویل شین یو غټه چاینکه راوړه افغانان چای ډیر څکی او ماته خود دی ځای چاینکه معلومی وی چای یی راوړو مونږ.مخونه او لاسونه ووینځل د خفگان نه به اوس ږوی د چا تیره شی خو څه نا څه ږوی مو.وخوړه چای مو ټوله چاینکه تشه کړه [دوه نابله مسافر].. ناست دی گپ شپ لگوی چی تنها خپله غوټه چی کوم جوړ کالی هم اکی ول خلاصه کړه د غوټی نه یی یو بندل پیسی را واخستلی ما ته یی ونيولی... که څه هم زما سره پیسی کمی وی خو پدی پیسو می زړه ډاډه شو تنها ته می په حیرانی وویل دادی د کومه کړی تنها ویلی دامی د کورنه ځان سره راوړی د پلار تنخوای گانی می دی د ضرورنرت نه اضافه ایسی به یی ماته راکولی د ساتلو لپاره او نن ورځ زما او ستا ورته ډیر ضرورت وو ځکه یو.خو نابله یوی او بل چی پیسی نه وی مشکل مو ډیریده ...

پیسی بیښی ډیری وی خوشحاله شوم چی څه د پیسو اندیښنه خو ختمه شوه تنها ته می امر وکړو چی دا پیسی اوس بیرته په کالیو کی په ځای کړه دومره شته چی دستی مو پری چاره روانه شی ساعت ته چی می وکتل د سهار لس بجی وی تنها ویلی ته ووهه زما د مور نمبر ته زنگ زړه می ډیر ډک دی چی تش یی کړم خو ما په ځان سره ویلی که زنگ ووهم ټول خلک پری هلته پوهیږی چی پاکستان کی دی دستی ورپیسی لټه شروع کوی .

ولی په زوره ځانته لانجه جوړه کړم؛ تنها می په خبره پوهه کړه هغه ډیریور چی مونږ یی تر طورخم راوړی وو.

هغه ته می زنگ ووهلو سباؤن نومیده سباؤنه زه یم ته څوک یی زه د وطن څخه تښتیدلی یم

ښه ښه اشنا څنگه یی گلاب یی کنه هو گلاب یم ښه په خیر ورسیدلی هو زه په خیر راورسیدم دلته په صدر کی په یو میلستون کی یم همدا دی خپل نمبر دی هو همدا زما نمبر دی چی څه خدمت وو په همدی نمبر زنگ ووهه مونږ ستا خدمت

ته تيار يو مونږ ستا ښه نشو هيرولی ډيره مهرباني بيا به سره خبری کو ما او تنها ته خوب راتللو خو څه وخت وروسته ویده شوی وم ښه خوب مې وکړو ځکه شپه مې هم ټوله شوگیر کړی وه ډیر مزل مو هم پیا ده کړی وو، ښه مې تبه جوړه شوه چی زه رابیدار شوم تنها هماغسې خرابی ختلو ویده وه.

په هغې مې زړه ونشو چی د خوبه یی راپورته کړم د کوتی دروازه مې خلاصه کړه بیرون ووتم د هوټل شاگرد د راته مخی ته راغلو څه خدمت دی؟ د ټیم ټپوس مې تری وکړو د ماذیگر څلور بجی وی.

چای مې حواله کړو بیرته راغلم چی دروازه مې خلاصه کړه تنها د خوبه رابیداره شوه سترگی یی سولولی هغی زما نه د ټیم ټپوس وکړو د هوټل شاگرد چای راوړلو د هوټل شاگرد ته مې یو څو روپی ورکړی تر څو د بازار نه یو څه میوه د چایو لپاره راوړی هغه لاړو بازار ته وربنکته شو میوه یی راوړه د یو څه مې پام بدل شوی وو دا هر څه راته د خوب لیدل ښکاریدل چای مو څکلو ډیر په خوند سره مو چای وڅښلی

دوه شپې او ورځی مو په همدی میلستون کی تیری کړې یو څه مو پام غلط شوی وو

غوښتل مو چی نور د دی ځایه لاړ شو هسی نه دلته څوک پوه نشی خپل سامان مو برابر کړه هوټل والا نه مې د بیل غوښتنه وکړه بیل یی راوړو د بیل مطابق پیسی مې ورولیرلی

یو شیبه په سوچ کی وم چی راشه لاړ شو مرادن ته هملته به یوه بټی کی کار کوم د بټی د خاوند نه به یو کرایه کور هم ونیسم د دی نه به یی هم غوږونه په قرار شی چی څوک مو ونه گوری پدی وخت کی تنها غږ کړو گلابه په څه سوچ کی تللی یی؟

هسی یو فکر مې وکړو که راسره یی ومنی... ولی نه منم گلابه؛ وایه کنه!!

ما ورته خپل نظر شروع کړو ما ویل دلته خو ټول بلدیان دی زمونږ او ستاسو خپلوان دی ته خو بیا هم په پټ مخ یی کور کی به قرار ناسته یی زه گرځم خلک مې گوری هسی نه چی کوم یو سره مخ نشو او که زما د دی کار نه څوک خبر

شی چی دا نجلۍ سره راتښتیدلی دا د پلار نیکه د ننگ شمله بی می سوچه په
ځمکه وغورځوم.

زړه کی کی می ځان سره ویلی چی اوس می پری څه صرف وکړه خو تنها ته
می لنډه کړه چی څو مرادن ته هملته به زه په بټۍ کی کار کوم ښختی به اچوم یابه
بی بټۍ ته راچلوم هملته به د بټۍ خاوند نه یو کرایۍ کور ونیسو دواړه به پکی
اوسېږو هلته زمونږ پسی څوک راځی او چاته دا پته ده چی دوی هلته دی او
فلانکی بټۍ کی دی.

تنها ونه منله نه هیڅکله نه ماته د بټۍ کار معلوم دی چی څومره سخت دی او
څومره خیرن کار دی ما او ته به دلته په بازار کی یو ښایسته کور نیسو بیا به
پکی اوسېږو تر څو چی نغدی وی دا به خورو چی دا اخلاصیری بیا مو خدای
مهربانه دی ما ورته ویلی تنا که دوه کوتی پسی هم وی چی کار ورسره نه وی
اخر خم خلاصیری او برکت نه کوی.

او نه ماته په تیاره خوند راکوی تنها ویلی ستا نه به بټۍ کی شنی خولی روانی
وی او زه به په کور کی کراره ناسته یم

غلابه تا زما په سره زما لپاره خپله کورنۍ، مور، پلا؛ ورورنه خویندی او ټول
خپل خپلوان پرېښودل صرف او صرف زما لپاره زه به څنگه په تا دومره تکلیف
تیر کړم ته به بی لکه د خان خبری چرته به یوه سپکه ظیفه پیدا کړی چی اسانه
کاری وی بیا به کار کوی.

د تنها د خبرو سره می خپله ټوله کورنۍ سترگو ته نیغه ودریده په سترگو می
اوبښکی روانی شوی د تنها په ټټر ښه خپل رږه تش کړو تنها چی هر څومره
ورسره مور ظالمی ظلم کړی وو ډیره بی خپله مور یادوله او ژړل به بی او کله
به بی عرسه وویلی څه پریردی بی دا ټول زما د مور دلase ښه شوه چی تری
راغلو.

مه ورته ویل تنها د مور دلase دی نه غلاب دلase ځکه که ما او تا چکر ته نه وو
تللی ولی به بی وهلی او ولی به تاته فاحشه بد کاره هیڅکله نه خدای دی نه کړی
خو دا ټول زما دلase پریردی چی دواړه اوس کړیږو نه به ته خپل مو او پلار
وگوری او نه به زه ځکه څه پت مو پری پرېښودلو.

بيا به په کومو سترگو افغانستان ته ځو او د کور خلکو سره په سترگی مخ کوو
هيڅکله به لاړ نشو د ډيرو خبرونه

وروسته می تنها ته وويل راځه چی چرته چکر ته لاړ شو چی دا زړونه مو لږ
ازاد شی دواړه په ویره ویره سرک ته راووتلو یو ټیګسی ته می لاس ونيو ودریده
ټیګسی والا ويل چیرته ځی خوله می بنده بنده شوه چی اوس ورته کوم ځای
وښایم د تنها نه می پوښتنه وکړه چرته ځو هغی هم ځواب را نه کړو ټیګسی والا
په مسخره وويل عجیبه ده خپل

حرکت لوری هدف درته معلوم نه دی زه او تنها دواړه موټر ته وختو ډرپور ته
می ويل مونږ یو ښه پارک ته بوځه چی ښه چکر ځای وی ډرپور پاکستانی وو
ډیر ښه هلک وو ډرپور ویلی کوم خواته چکر ته بوځم چی هماعسی ځای ته دی
بوځم ما ورته ویلی ښه لری چکر ته ځو ډرپور ویلی مری ته ځو ما خو کله مری
نه وه لیدلی ما ويل هو ځه ډرپور ویلی ډیر ښه د چکر ځای دی اکثر سیالبین هلته
چکر ته ځی ما او ډرپور سره خبری کولی تنها په پټ مخ غلی ناسته وه ډرپور
ویلی دا نجلی دی څه ده ما ورته گپ ورکړو دا زما کویدن ده خو لا واده می نه
دی کړی لږ عصبی تکلیف ورته پیدا شوی ډاګترانو ويل ښه شنه ځایونه گوری او
دا ورته چکر ته بیا یی پدی خاطر می دا د ځان سره راووانه کړی

تنها ډیره خپه ښکاریده ما هم په موټر کی سر تیت کړی وو ډرپور ته می ويل
چی چاته ونه دریږی ترڅو ما درته نه یی ويل موټروان ويل بی غمه شه ته وایه
زه به هسی کوم ډیر زیات مزل مو په موټر کی وکړو ډیر وخت وروسته ورسیدو
رښتیا هم ډیر ښایسته منظری او د سیال ځایونه پکی ول ښه ډیر چکر مو وو هلو
ډرپور هملته یو ځای کی ناست وو ما او تنها دوه پر دوه لاس په لاس په ښایسته
منظرو کی وگرځیدو تنها راته ويل تر څو به داسی سر گردانه گرځو چی لاړو د
خیره سره یوه کور به ضرور نیسو ما هم ورسره ومنله خو ما غوښتل چی په یو
داسی ځای کی کور ونیسو چی هلته زمونږ څوک بلدیان نه وی

په چکر ښه ستری شو لاړلو هملته هوټلونه ول د خوراک لپاره مو تری څه
خوراکونه را واخستل په یو چمن کی زه او تنها کیناستو ډوډی مو وخوړه نور را
روان شو هغه ځای ته راغلو چی موټر. ولاړو ډرپور ویلی څنگه ځای دی خوښ

موشو او که نه چکر پکی څه ناڅه خوند وکړو که نه ما ورته ولی نه ډیر بڼه
ځای دی بڼه چکر مو پکی وو هلو

موتر ته وختلو مو تر روان مو تر روان کړو ډیر گړندی روان و خوا اوشا نور
ماښکگر وو چی بورډ بازار ته راوړسیدو.

بڼی ډیری خبری می وکړی تنا ویلی ما به د کور کار کولو د څو خبرو وروسته
می خپله کورنی سترگو ته ودریده دواړو په زوره زوره ژړل په زړه کی می ځان
سره ویلی زما پسی به اوس کوم ځایونه لټوی مونږ دلته په خوب کی راتښتیدلی
یو که په ویخه زما خو د ځان نه دومره طمعه نه وه بڼه ژړا می وکړه خو ژړا
زما لپاره هیڅ گټه نه کوله بغیر د تاوان نه ځکه ما اوس هیڅ نشول کولای مونږ
په حقیقت کی ډېر بی پښتو کار کړی وو د پښتنی ټولنی لپاره ډیره ستغه خبره وه
خو زمونږ همدا یو لاره وه چی همدا تیښته بله مو هیڅ چاره نه کیده تنها به ویلی
مجرمه زه یم سزا راسره گلاب خوری ما به ویل مجرم زه یم سزا راسره تنها
خوری خو دا فیصله د خپل زړه په قاضی داسی کوم چی مجرم زه یم سزا راسره
تنها خوری.

تنها ویلی زه ستا هر څه منم گلابه خبر نور زړه کلک کړه ټول غمونه شاته واچوه
اوس شوی کار دی کاش چی هملته مو هر څه په ځان قبول کړی وی او دلته نه
وی راغلی هر څه په خپل کور کی خوند کوی خو ته زما لپاره بندی یی...
د تنها خبرو ډیره اغیزه راباندی کوله زړه می ورسره همداسی نرمیده خو زړه
می نور کلک کړ پدی وخت کی د ماښام اذانونه وشول لمونځونه مو وکړل ناست
وو نور مو یو بل ته ډاډ گیرنه ورکوله شپه تیاره شوی وه چی د هوټل شاگرد
دروازه ودرزوله زه ور ووتم څه خبره ده؟

شاگرد ویلی ږوی درته راوړم؟

ما ویل هو ږوی راوړه شاگرد ږوی راوړه ږوی مو خوړل نه ماته خوب راتللو
نه تنها ته د خپل تیر شوی ژوند کیسی مو یو ځل بیا شروع کړی ما ته به چی کله
د ملگرو بندارونه رایاد شول ساړه اسویلی به می د خولی نه ووتل تنها به ویل څه
خبره ده بیا دی څنگه اسویلی شروع کړل ما به ویلی هسی....

د تنها نازک مړوند باندې می سر ایښی وو د شپې څه وخت بعد زه ویده شوی وم
تنها هم راپسې ویده شوی وه سهار چی پاڅیدو ناوخته وو د سهار ناشته مو په
همدی میلستون کی وکړه تنها ته می ویلی راځه چی چرته ځانته یو کرایي کور
ونیسو ترڅو به په هوټلو کی یو تنها خو پدی خبره خوشحله وه چی د میلستون نه
راووتو بی هدفه او په ویره ویره رولن وو په پوښتنه می یوه کارخانه درکی کړه
چی هملته به یی کرایي کوتی هم ورکولی دا کار خانه په کارخانو کی وه سری دا
هم وویلی چی څومره نفر ورځی نیسی یی یو ټیکسی کی وختو کارخانه مو پیدا
کړه د تختو کارخانه وه تنها می د کارخانی مخی ته یو څنگ ته کینوله زه ور
ننوتم د گیت د پیره دار په رهنمایی می د مشر دفتر پیدا کړ دفتر ته ننوتم یو شیخ
غت پهلوان سری پکی ناست وو سلام می ورته واچو د سلام ځواب یی راته
راکړه ما ورته ویلی مشره د دی کا خانی مسؤل ته یی؟

د هو ځواب یی راکړ زیاته یی کړه چی خدمت وایه ما ویل خدمت دا دی چی ز
دلته باید کار وکړم همدلته به راته یو کور یا یوه گوته حواله کړی که کرایي هم
وی ورته تیار یم سری ویلی څو نفر یی ما ورته ویلی یو زه یوه یوه راسره زنانه
ده سری افریدی و ډیر ښه سری وو سری ویلی اوس به درته کوته پیدا کړم هملته
لاس یی په کړکی کی ونیو په دویم چت کی کوته وه.

ډیر لویه کارخانه وه پراخه چار دیوالی یی وه گرچاپیره یی کوتی وی اکثر
کارگرو همدلته کرایي خونی تنیولی وی ما هم یو خونه ونیوله سری ته می ویلی
زه بیرته راحم بیروان راووتم تنها حیرانه ولاړه وه زما انتظار یی کولو چی په ما
سترگی یی ولگیدی ډیره خوشحله شوه تنها ته می ویلی کا خو وشو همدلته می
کور هم ونیولو او کار به هم کوم په همدی ځای کی به خوندی یو دلته مونږ څوک
گوری څوک راپسې دلته راځه .

تنها خوشحله شوه ما ورته ویلی همدلته کینه زه ورځم چی کوته معلومه کړم بیرته
ورغلم کارخانی ته سری ته می ویلی ښه مشره زما خو کارته خوبښه راغله خو دا
راته ووايه چی په څه حساب به زه دلته کار کوم سری ویلی کارونه ډیر دی خو
ته خالی کار شروع کړه ما ویل نه ته زما په خبره ونه رسیدی د تنخوا خبره کوم
څه تنخوا به راکوی سری ویلی ټول کاریگر لگیا دی د کاریگرو ټولو تنخوا یو

شان ده شیر زره کالداری د یو نفر د میاشتی کیری زر روپی تری د کوتی کرایه
کت کوو سره د برق ذ بیله هر څه سره که دی خوبنه یی چی سری در سره کړم
چی کوته درته معلومه کړی

ما ویل خوبنه می ده سری په غټ غټ اواز کړو وه بلاله. بلال دلته پیره دارو وو
چی راغلو زمل سره یی کړو لاړو چی اطاق مو خلاص کړو حیران وو د هغه
کور ودان اطاق یی راجارو کړو.

یو دری دوه زاړه توشکه او دری بالخته پکی ول لایم تنها می راروانه کړه چی
کوتی ته راغلو چا بی زما سره وه دروازه می خلاصه ذکره چی ووننوتو شکر مو
پری وویستلو راغلم سری ته می ویلی زه به دی کوتی ته سامان راوړم ستا د
خوانه خو به څه خبره نه یی سری ویلی نه هیڅ خبره نشته ورشه بلال ته ووايه
چی د هغی اطاق فرش خو درته درکړی نور سامان ورته راوړه هغه پکی خور
کړه بلال فرش را کړو بڼه نوی فرش وو هغه می تنها ته ورکړو ته دا هوار کړه
زه راحم

لایم بازار ته ووتم ضرورت وړ سامان می ټول واخستل لکه سطل کیس ډبه
لوټکی؛ کاشغی؛ دیگی؛ چاپیر، یو غټه کمبله، دوه اسفنجه گرچاپیره دیوال ته
پرده دا هر څه می یوه ټیکسی کی واچول کارخانی ته می راوړل ځکه اوس مو
کور شو هر څه ته ضرورت پیدا کیدلو تر کاری به می راوړه همدلته به تنها
پخوله ږوږی به مو تیاره راوړه په بله ورځ می کار شروع کړو زما همدا کارو
چی ماشین ته به می مواد راچلول د تختو کارخانه وه هر قسم تختی به یی د
ماشین په زریعه جوړولی غټ غټ برقی ماشینونه ول مونږ به ورته مواد
رانزدی کول یو غټ تش وو دا به مو ډکولو بیا نورو کاریگرو د هغی ماشین ته
وراچول ماشین ته به استاذ ولاړو هر قسم چی به یی غوښتلی همغسی تختی به یی
را اوباسلی نری، چیف بور، تختی وی ما به ډیر تیر کار کولو سهار به کار
شروع شو د غرمی به دوه ساعته رخصتی وه زه به غرمه کی لاړ ږوږی به می
نانوایی نه راوخته کوتی ته به لایم تنها به تر کاری پخه کړی وه د تنها دلاس
تر کاری به ډیر خوند کولو نور هر څه مو پوره وه.
یوازی کوژدنه او واده کول مو فاتی وه.

ځکه که مه څوک راوستل دلته کارخانی والا ټول پوهیدل او نه می غوښتل چی
څوک راباندی پوه شی

د هغی ورځی انتظار مو کولو چی مونږ ته د نکاح چانس پیدا شی خو دا ځای هم
صحی نه وو چی دلته مونږ نکاح وکړو د دجمعی ورځ وه کار چوټی و زه هم د
سهار لمانځه نه بعد بی غمه ویده شوم تنها هم ویده وه نه زه د تنها په څنگ کی په
خوب مړیدم او نه تنها مړیده لمر جگ ولاړ وو مونږ لاویده وو چی پدی کی تنها
یو دم د ځان سره په خوب کی خبری شروع کړی تنها ته می غږ وکړو تنها تنها
څه خبره ده؟ پاڅه ناشته تیاره کړه تنها چی د خوبه پاڅیده ډیره خفه ښکاریده ما
ویل تنها په خوب کی دی خبری کولی تنها وایی گلاب خوب کی می د مور سره
خبری کولی تاته یی څوځله وویلی چی مور ته می زنگ ووهه تا نه وهلو مور
می ډیره یادیری او غوسه می هم ورته راځی اوس می هم ورسره په خوب کی
لانجه وکړه ما غوښتل چی نن د تنها دا غوښتنه سرته ورسوم چی تنها د خپلی
مور سره وغږوم تنها ته می ویل ته ناشته تیاره کړه زه بیرته راحم راووتم د
کارخانی مخی ته په دوکان کی می یو نوی سم کارت ښی ډیری پیسی می په سم
کارت کی جم کړی راغلم تنها ته می ویلی راحه دا ناشته وکړو بیا به زنگ ستا
مور ته ووهو تنها ډیره خوشحله شو.

ناشته مو وکړو د تنها د موبائیل نه می د هغی د مور نمبره واخیسته دا افغانستان
کوډ می ووهلو نمبر می ووهلو زنگ ور روان شو د تنها مور چی څنگه زنگ
اوچت کړو تنها ته می ورکړو تنها ویلی موری زړه دی یخ شو چی درنه راغلم
اوس راپسی کرځی بغیر د خدای ج نه نور هیچا ته هک معلوم نه یو مور یی
ورته په زاریو او منتونو شروع وکړه ښځی خو ډیری مکر جنی وی لوری ودی
شرمولو هیچا سره دی سترچو مخ کیدو ته پرینه ښودلو چی هر چیرته یی بیرته
راشه چی هر څوک ستا خوښ وی هماغه به دی د ژوند ملگری کړو هر څه چی
ته وایی مونږ یی منو تنها بیا ورته په زشته وویلی هغه وهل ټکول خو به دی په
یادوی کنه زما نه خو مو پوټکی وباسلو د اول نه به دی دا سوچ کړی وو اوس به
مړی هم نور ونه گوری. مور یی په موبائیل کی تیری تیری چغی وهلی او تنها
ورته دلته چغو شروع شو زما هیڅ دلاسه نه کیدل ما ته هم خپله کورنی رایاده

شوه په ژړا می شروع وکړه تنها ته ور غاړی وتم ښه مو سره وژړل ډیر وخت ووتو تنها ما ته ویلی چی هر څومره ظالم مور او پلار وی هماغومره خواره وی که هر څومره اوس هغوی ووايي ما او تا نور نشو تللای زما او ستا نور همدا ځای شو ځکه هلته به مونږ په کومو سترگو ځو په کومو پښو به ځو هغوی دی خپل کار کوی او مونږ به خپل کار دا ډیر ښه بی غمه ځای وو نه مو څوک بلدیان دلته ول نه مو څوک خپلوان خو زمونږ دا یوه خبره دلته ډیره سخته وه چی نکاح، شپږ ماشتی مو په همدی کوټه کی گذاره وکړه او زما هم زړه تنگ وو خو د تنها زما نه هم ډیر تنگ وو هغی غوښتل چی چیرته په بازار یا بل کوم ښه کیمپ کی یو کور ونیسو چی ښه پوخ کور وی اوبه ولری نور څه نا څه ځانگړتیاوی ولری.

د تنها خبره زما هم خوښه شوه هغی ته می ویلی خبره خو دی بیخی صحت ده خو باید چی اول بل ځای کی کور درکی کړو بیا به د دی ځایه ځو زه به هر ماذیگر چی کار به رخصت شو د کور په لټه به شوم یو څه وخت می همداسی لټه وکړه خوا او شا یو میاشت وتی وه چی هماغسی به می غلی غلی پوښتنی د یو کور کولی.

یوه ورځ ماذیگر روان وم چی د یوی رهنما لوحه می تری سترگو شوه دفتر ته ورننوتم سلام می واچو د سلام ځواب یی راکړو سړی پوښتنه وکړه څه امر خدمت ما ورته ویلی، وروره یو کور می په کاردی چی دوه خونی تشنابونه د اوبو بمبه گیس او نوری ځامگرتیاوی او اسانتیاوی ولری سړی ویلی کور شته دا هر څه چی تا وویلی لری یی خو ته څه ضمانت لری ما نور هیڅ ضمانت نه درلود یواځی پاسپورټ راسره وو چی په هغی باندی هم د پاکستان ویزه نه وه لگیدلی همدا پاسپوزټ می ورته وښودلو سړی ویل څه ته سبا راشه زه به د کور مالک سره مشوره وکړم لیږته کور ته راروان شوم د کور لپاره می تازه میوه او ترکاری راواخیسته لایم تنها ته می ویلی یو کور می پیدا کړو ډیر ښه کور دی سبا ته یی غوښتی یم ورځم کیدا شی چی راته یی وسپاری سبا ته می د کار نه وختی رخصتی واخیسته بیا هماغه رهنما ته لایم چی مخکی ورغلی وم سړی ته می سلام واچولو د سلام ځواب یی په ډیرو ښو الفاظو راکړ راته یی ویلی چوکی

کې کینه زه چوکۍ کې کیناستم سړی غوږ ته موبائیل ونيو د کور خاوند راغلو
غټ مضبوط سړی وو په ږیره کې سپین وینستان هم وو یو شیبه ناست وو د رهنما
د مشره سره وبنگیدو ما ته یې مخ را واورولو بچیه څه کار کوی مور او پلار دی
شته ځوانته مو د کور غری دی پدی وخت کې می په سترگو اوبنګی روانی شوی
سړی ږیره بڼه سړی وو وی.

بچیه ولی څه خبره ده ما زړه لږ ډاډه کړو بیا می ورته وویلی نه می پلار شته نه
مور هیڅوک هم نه لرم بغیر د خدای نه یو زه یم یوه می کورودانی د د کار په
اړه می معلومت ورکړو چی په فلانګی کارخانه کې کار کوم د کور والادستی
مشر ته ویلی ولیکه یو خط دا کور می همده ته تسلیم کړ د کور خاوند راسره
لاړو کور یې راته تسلیم کړو د کور کیلی(چابی) یې راته راکړه کور می ډیر
زیات خوښ شو د اوبو څاه ته پمپ لګیدلی وو بیرته مو کور بند کړو رهنما ته
راغلو رهنما والا ویلی د کور کرایه شپږ زره روپۍ ده د میاشتی سړی ته می څه
زاري وکړی چی لږه گزاره وکړه په ږیر لحاظ او لانجو می پری څلورنیم زره
روپۍ کړه

سړی ته می یو څو روپۍ پیشګی ورکړه نور کی اجازه راواخیسته ما بنام ناوخته
وو د ځان سره می څه سامان د خوراک لپاره راواخستو لارم د کارخانی دروازه
بنده وه ومی ټکوله وکیداار پوښتنه وکړه څوک یې ما وویل ګلاب یم لږ د تر
کاری پسی تللی وم...

کوټی ته وختم دروازه می خلاصه کړه تنها په جانماز پرته وه د دروازی د ګږپ
سره اوچته جګه شوه تنها ږیره خپه ښکاریدل زه په توشک کیناستم تنها راته
بالخت کینودلو ویل یې ته تر دا اوسه چرته وی زما د زړه نه خو یو خدای خبر
وو ما ویل چی څه چل خو به درباندی نه وی شوی موبائیل دی هم بند وو.
هغی ته می ویلی تر کاری دی پخه کړی؟

د څه زیری؟

تنها سره سودا پیدا شوه نه اول راته زیری راکړه، زما دی سودا کړه ما هسی لږه
مسخره په تنها کوله ما ویل نه چی ترچڅو ترکاری پخه نه کړی نه یې وایم خو
تنها بیچاره ګی هم ږوږی تیاره کړه چی د سترخوان ته کیناستو تنها ویلی زه تر

هغی پوری کپه ډوډی نه خورم چی تری څو دی راته نه ئی ویلی څه خبره ده
راته ووايه!!

مه خوله خلاصه کړه چی په کالونی کی می یو بنائسته کور نیولو دوه کوتی
اشپزخانه، تششناښونه؛ داوډو بمبه یا پمپ او دگیس پیپ هم لری تنها دومره
خوشحله شوه چی زه پخپله غیره کی کلک و نیولم همدایی ویلی چې د خوشحلی
اظهار نشم کولی ځکع دا څو میاشتی خو ما او تا په زاندان کی تیری کړی چی د
دی نه وروسته خو لږه په بڼه ځای کی واوسیږو تنها ډیره خوشحله وه خو ما
ورته ویلی تنهاذکور مو موونیو لاریه شو خو دا مزی به هلته نه وی لکه دلته
چی بی غمه او سیدلو هلته به مونږ په ویره اوسیږو ځکه هغه کیمپ ده کالونی دده
ډیر بلدیان به پکی وی هغی کور کی خوزه بیا د غرمی ډوډی ته هم کور ته نشم
تلی خو تنها ویلی څه خدای خیر پښی کړی.

خو زه پدی یو خبره ډیر خوحله وم چی څنگه هغی کور ته لاړو نکاح به ترو تنها
هم په همدی خوشحله وه چی نوی کورته لاړو نکاح به هملته وترو په همدی مو
فیصله وکړه که سبا شو که بل سبا کور به وړر هملته نوی کور ته.
ډوډی مو وخوره لمونځ می وکړ، په بستره کی پریوتم تنها لوبسی ټول کول ډیره
خوشحاله ښکاریده دواړه لاسونه یی زما نه کلک چاپیر کړل دواړه ویده شو
پاچاهی خوب وو سهار پاڅیدو لمونځونه مو وکړل چای مو څښلی تنها غوښتل
چی نن کار ته مه ځه او د کور غم وکړه، ما هم ورسره ومنله لاړم د کارخانی په
دفتر وو ننوتم د دی نه یو څو ورځی مخکی استاذ شوی وم ټولو به راته کابلی
استاذ ویلو، پهلوان سړی چی حسین علی نومیده ستوی مه شی مو سره وکړه،
سرب پوښتنه وکړه کابلی استاذ څنگه چل دی خدای دی خیر کړی؟

مه ورته لنډه کړه خیر دی زه نن بازار ته ځمپه کور کی څه ناروغی ده ځم ډاگتر
ته بهانه می ورته وکړ، زما په دی اوه میاشتو کی اوله ورځ وه چی د کار نه پاتی
شوم سړی هم پوهیده چی کار لری اجازه یی راکړه او دا خبره یی راته وکړه
چی کله درته کاریدا کیدو یوه ورځ مخکی وایه، چی کاجگر بل ماشین ته موادخ
جمع کوی ما ویل صحی ده همداسی به کوم د خپلی خبری د صحت لپاره می تنها

د ځان سره کړه، لارم رهنما والا ته می وویل مونږ نن یا سبا کور راوړو څه خبره خو نشته؟

رهنما والا ویل نه نور څه مشکل نشته، مونږ د کور کرایه د څو میاشتو پیشکی اخلو که درسره چی خو له تایی هم اخلو، که درسره نه وی غک یی مه کوه. سړی ته می وویل، د روانی میاشتی کرایه خو می بیگاه ماښام درکړه او نوره به د هری میاشتی په سرکی زه درته همدلته راوړم ما سره خو روپی ډیری وی، خو دا اعتبار د خاطره می هغه ته ځان غریب معرفی کړه، هغه ویلی بی غمه شه ما ته ستا مشکل معلوم دی.

سړی ته می دعا وکړه، ورته می زیاته کړه، چی مونږ ستا د اولاد پر ځای یو ځکه زمونږ خو هیڅوک هم نشته ، ستاسو دا احسان به هیڅکله هم هیرنه کړم تل به درته دعا کوم د سړی نه مو اجازه واخسته یوه ټیکسی کی سپاره شو، د کور مخی ته د ټیکسی نه بنکته شو، ټیکسی والا ته می پیسی ورکړی، لارو ما او تنها کور ته ننوتو هیڅ شی پکی نه و تش کور و نه پکی دری وه نه پکی فرش نه قالینی وی خو یو شبیه پکی زه او تنها ناست وو، ډیره خوشحالی مو پکی وکړه. د څه وخت وروسته مو، چی بیرته کږر قلف کړ، بازار ته لارو قالینی ، اسفنجونه، بالختونه، کټ چی څه شی ته اړتیاوه ، ټول مو واخستل ، ځکه مونږ غوښتل، چی پاخه همدلته اوسیدو.

ټول سامان مو په یو سوزکي موټر کی واچولو کورته مو راوړه ، په کور کی مو ټول څیزونه برابر کړل، دیوالونه مو په پردو پټ کړل سامان مو ټول په بکس کی کینودلو، د ضرورت نه اضافه پیسی مو په بکس کی کینودلی ، تنها ته می ویلی راځه نن هسی هم اوزگاریو چی کالی د ځان لپاره واخلو او نور سامان د ځان لپاره واخلو.

راغلو بازار ته د تنها لپاره می تیار کالی واخستل ، ما هم ځانته کالی د واخستل، خیاط ته می ورکړل چی سبا پوری یی وگنډی ، ډیر نور د سینگار سامانونه مو هم واخستل، نور د گرمی تیم هم وو، د خوراک لپاره می څه راواخستل کور ته راغلو غرمه مو همدلته په نوی کور کی وکړه، سامان مو په بکس کی قلف کړو.

که خیر یی سبا ته د هغی کورنه همدلته نوی کور ته راځو، دروازه مو بنده کړه د سړک په لور را روان وو، د سړک په سر یوه ټیکسی کي وختو کارخانو ته روان شو، زمونږ کارخانه د سړک نه لږ څه لرې وو، ټیکسی والا د کارخانې مخی ته بنکته کړو.

خپل زوړ کور ته راغلو، تنها ډیره خوشحاله بنکاریده، یو شیبه ناست وو چی یو پیره دار د لاندی نه چغی وهلی:

کابلی استاذ! کابلی استاذه....!!

چی د کوتی نه راووتم ویلی مشر دی غواړی، هغه می رحصت کړ، مه ورته وویل، زه درځم چپلی می په پښو کړی تنها ته می ویلی ته لږ چای وکړه زه راځم مشر غوښتی یم.

لارم مشر ته ورغلم، د میز په سر یی په یو کاغذ سره ټیټ کړی و څه خط یی لیکلو، چی زه ورننوتم سره یی جگ کړ، ستړی مه شی مو وکړل، د ناروغ پوښتنه یی رانه وکړه چی څنگه شوی دی، ما ورته ویلی دا باید ځانته ځای کی و اوسیزی چی بیښی شور وانه وری، دا زړه تنگی ده او ټول تکلیف یی داعصابو دی شور او ډیر ی خبری یی پری بندی کړی اوس می می په بازار کی کور ونیو ما ویل ک

سړی ویلی لار به شی خو هسی نه چی بیا دی ونه گورو او یا ونه ټښتی ما ورته ویلی نه ولی به ټښتم مخکی می کار سخت وو پیسی کمی وی اوس خو کار اسانه شوی او پیسی یی ډېرې نو ولی ټښتم؟؟

د سړی خو هم زما په کار کی گټه وه ځکه ما به پوره څلوښت تختی د نورو استاذانو نه ډیری د ماشین نه ویستلی مشر هم ډیر خوشحله و ټول ما ته حیران وو ځکه عمر می کم وو خو کار می ډیر ښه کار کولو په لږ وخت کی ډیر ښه استاذ شوم.

پیسی یی هم راته د ټولو استاذانو ډیری راکولی ډیر ښه د تبی کار وو زه خپله هم نه تللم خو د مشره نه می په همدی خبره اجازه واخیسته مشر ویلی نن خو به نه ځی نا وخته دی سبا ته هسی نه هم جمعه ده رخصتی ده یو موټر به راویلی خپل سامان به پکی بار کړی زمونږ سامان به همدلته پریردی

د مشر خبره می خوښه شوه په زړه کی ډیر خوشحله وم لایم خپل کور ته تنها
چای تیار کړی و زما په انتظار ناسته وه چی ورغلم تنها ویلی کابلیه څه یی
ویلی!!

هغی خو خو د اول ځل لپاره زما نږدا نوم واورید چی کابلۍ استاد مسخري یی
راپسی کولی ی ته کابلۍ یی که ننګرهار چی تا ورته ځان کابلۍ معرفی کړی؟
ما تنها ته ویلی ما ورته همدومره ویلی چی زه د افغانستان یم نور می ورته هیڅ
ولایت نه دی بنودلی هغوی راته د ځانه کابلۍ استاد وایی ټول پېښوری او
پاکستانی افغانانو ته کابلۍ وایی.

تنها ویلی چی لاری ما لکه د لیونی د ځان سره خنډل چی رایاد به شول چی کابلۍ
استاذ ما ورته ویلی مشر استاذ د دی ناروغۍ پوښتنه وکړه.
ما ورته ویلی چی هغه مریضه ده هغه ته می ویلی اوس می دارو واخستل او دا
می هم ورته وویل چی سبا یی کور ته بیایم ټوله کیسه می ورته وکړه.
تنها هم ډیره خوشحله وه چی اوس سبا ورځ ژر راشی.

په همدی انتظار کی ناست و چای مو وڅښلې د تنها سره په خبرو خبرو ډیر
زیات وخت ووتو د مابښام اذانونه وشول شپه نوره هم راپخه شوه د شپې ډودی مو
وخوړه دواړه ستری وو ځکه ډیر زیات د ورځی ګرځیدلی وو په کټ کی دواړه
ځملاستو ویده شو سهار چی پاڅیدو د لمانځه او چایو نه وروسته مو ټول سامان
لاندی ښکته کړ د کارخانۍ سامان مو په همدی کوټه کی پرېښود.

په یو سوزکي موټر کی مو سامان بار کړ مشر راته څو روپي راکړې څه یی
رانه ستنې کړي د دي لپاره چې ونه تښتم خو که زه تښتیدم بیا می د هغی روپو
پروانه ساتله زه ترینه بیا تللم خو زه پخپله نه تللم ډیر ښه کار وو زه پکي ښه
خوشحاله وم ښې پیسې یی راکولې زما د کور کرایه د بجلي بیل د کور نوره
خرچه هر څه د همدی کار خان نه کیدل ډیرې پیسې به راته اضافه پاتي کیدی څه
وخت ورورسته خپل نوي کورته راورسیدو د کور مخي ته مو د گاډي نه سامان
ښکته کړ پسې می ورکړي سامان مو کور ته دننه کړ لا وختي وو زه لایم بازار
ته د خیاط ته.

تنها بیچاره هم د ځان نه خپله ناوی جوړه کړه
 بیا مو سره یو بل دلاس ونيول یو شیبه دوه پر دوه په حویلی کې وگرځیدو، نور
 بیرته راغلو پالنگ کې کیناستو، زه هم خوشحله هم خپه وم خو د تنها سپیری
 څیری هېڅ مزه نه راکوله یو شیبه ناست وو سوچونه خوشحالی ته نه پریښودلو
 تنها یو سوړ اسویلی وکړ، چی په مایې سم اور بل کړ، ویل یې که اوس مو
 چیرته وطن کی سره نصیب خلاص شوی و، اوس به ستاسو په کور کې وو که
 نور هېڅ هم نه وه په میاشت کې خو به می یو ځل کور ته تللم.
 زمونږ په ځای کې اوومه به یې دی ته ویله چی ناوی به اووه شپې د خاوند په
 کور کې وکړې بیا به ورپسې د ناوی د کورنی خلک او خپلوان سره د ناویو او
 تحفو راتلل بیا به یې د ځان سره ناوی هم بیوله تنها همدا د اوومی خبره وکړه،
 چی زما پسې به په اوومه څوک راشی یو بل ته چی به مو کتل ژړا به راتلله
 دواړه سره یو بل ته ور غاړې وتو ښه مو خپل زړونه تش کړل، د هرې
 خوشحالی نه وروسته به مو د پلار، مور او نوری کورنی غمونه ژړولو.
 هر وخت به خوشحالی لږه او خفگان به ډیر وو، خو په همدې ډول مو شپې او
 ورځې تیریدلې، د نکاح نه وروسته دوه ورځې کار ته هم لار نه شوم، نور د
 هغې نه وروسته خپل کار ته پخپل وخت تللم، مشر رانه ډیر خوشحاله وو ځکه
 هغه دا گمان کولو، چی دا گلاب کور د دی ځای نه یوسی نور خدای خبر چی
 راشی.

خو ما د کړی وعدی مطابق خپل کار ته ځان ورسولو.
 سهار کی به ډبه (بس) کی وختم کارخانو کی به تری کوز شوم .. غرمه کی به کله
 راتلم او کله نه .. تنها به ورز په ورز خفه خکاریده..
 زکه زان ته به کور کی وه .. هیسوک هم ورسره نه وه. چی ساعت ی ورسره
 تیر شی. دوه نابله مسافر وه هره جمعه به چکر ته تللو.
 د دی په خاطر چی د تنها پام غلطیږی. مونگ دوه نابله مسافرو نه کله مسافری
 کړی وه .
 او نه مو د مور . پلار او نوری کورنی جدایی زعملاي شوه. ...

يوه ورز ماښگر وه کارخانی نه را روان وم .چی یو کلیوال می راسره مخ شو .
دیر نزدی وه راسره .نه تری نختیدای شوم .او نه هم تری پتیدای شوم کلیوال مو
همدلته له پخوا اوسیدلو . زکه خوی زه خپل نوم نه پیژندم..

همدومره ی پیژندم چی د فلانی زوی ده
هغه سره می ستري مشی وکرل . خکته پورته ی راته وکتل ، سنگه ی ،خه ی ،
جور ی ،

سوال،جواب نو سره وکر ، په اخر کی ی راته وویلی چی هغه ، ورور دی پیدا
شوی ده ! د کور نه چی تختیدلی وه هغه سنگه شو ؟

ما ورته ،وویلی ، نه پیدا شوی نده ، زکه خو زه هم راغلی یم په لتولو لتولو خو
ی نور ستري کرو ،

خدای خبر چیرته به وی ،

سری خبر نده . چی همدا زه یم او د کوره راتختیدلی یم .

خو د هغه نه روان شوم ، د دی نه وروسته می ، خپل پوزیشن داسی جور که ،
چی باید هیڅوک می ونه پیژنی دیر وخت ووتو په همدی کور کې می خوا اوشا
دوه کاله وخت ووتو . څنگ گاونډیان هم راسره څه ناڅه بلد شوي وو . خدای
پاک مونږ ته یو بنکلی زوی هم راکړل . چی په ما او تنها دیر گران وو اخر د
دوه نابلده مسافرو زوی وو نوم یی عدنان و . دیر شوخ بنکاریده . زمونږ توجو به
یی تل خپل ځان ته گرځولي وه . یوڅه مو د وطن د خلکو فکر د مغزو وتی و
يوه ورځ د کارخانی کې ماشین خراب شو کار یی نه کولو غټ ماشین و دیر په
سختي جوړیده مشر مستري پسي جواب ولیږه . مونږ ته یی رخصتی راکړه

راغلم پارک ته په پارک کې په چوکی ناست وم

هسي می موبایل کې گوتي وهلی په زړه کې می تیره شوه ع . چی راشه عبدالله ته
زنگ ووهه عبدالله زما یو داسې ملگري وو . چی د ژوند ټول رازونه می ورسره
شریک کړی وو . هر وخت به مو سره ډیرې ټوکې گپ شپ لگولو . هغه زمونږ
خپلوان هم و . گاونډي مو هم و او بنه ملگري می هم و . دهغه نمبر می یادو یاد
وو د هغه نمبر ته می زنگ ووهلو .

نه پوهيدم. چي تلفون به اوچت کړی. که څنگه. خو چي زنگ يی اوچت کړ. ما پوښتنه وکړه.

عبدالله يی؟

هو عبدالله يم. ته څوک يی؟

زما نمبر نا اشنا و ویی نه پیژنده. ماویل گلاب يم...

په ډېر ورخطا يی وویل. ته گلابه دا چیرته دی ځان ورک کړي؟

څنگه يی ښه يی؟

چیرته يی تاپسی خو په گرځیدلو ستا کورنۍ او دوستان ستړی شول، زه هم

درپسی ډیر وگرځیدم ته چیرته يی؟

ته دومره بی غوره سړی يی. نه دی څوک خبر کړی؛ چی زه په فلانکی ځای کی يم.

مړی او ژوندی دی ورک دی. ظالمه د مور او پلار د حاله دی خبر يی. چی په څه حال پری تیر شوی..

ته خو ډیر غلی وی تا څنگه داسی کار وکړه چی نه دی پلار نوم ته وکتل نه دی د نیکه نوم ته وکتل نه دی د پښتنو ټولنی ته وکتل..

پلار دی خپل ټول جايداد خرڅ کړ د هغو خلگو بد يی هم ورکړل چی تا يی لور تښتولي وه..

د هغی خلگو په کور کی ستا تصویرونه وو. هغی خلگوو دی د پلار سره ډیر زیاتۍ وکړ پلار دی ډیر قرضدار شوی دی..

مور دی دماعی تکلیف پیدا کړ. چی گلاب سنگه بی پښتو کار کړی هر وخت يی همدا چغی وهلی خدایه! گلاب به چیرته وی مړ به وی که ژوندی؟ مور دی زیات داروگان وخورل.

خو اوس لږه ښه شوی ده

ډاکټرانو ویلی چی سوچونو ته يی مه پریردی.

پلار دی څه نا څه پام غلط دی..

خو مور دی کله کله یادوی او ژاری.

هغی خبری کولی ماورته غوړ نیولی وو

د خبروو توان می نه درلود چی د عبدالله سره سوال او جواب وکم
زړه می نه ټینگیده بڼه می وژړل .
سوچونه می رانه گرچاپیره ناست وو
یو خوایی ..

هم نه پرینودم دا به سنگه وزغم
چی زما مور دی زما د لاسه په عصبی تکلیف اخته سی.
په همدی سوچ کی بڼه غرق تللی ووم اوښکی می په مخ روانی وی
یو ناڅاپه می چیغه کړه..

هی موری ته څومره مهربانه یی چی اوس هم ماپسی خفه یی.....
ما څه پت په تاسو پرینود، ما عوبتل چی تاسو ده ځان سره په عم کی شریک
نه کړم

تاسو هو زما نه ډیر په عم اخته شوی تاسو ته دا چا ویلی چی دا ده تنها سره تللی
دی تنها تا ولی زما تصویرونه په کور کی پرینوده

ډیر په بی صبری می پر مخ اوښکی راروانی وی هیڅ می نشوه کولی چی
اوښکی په خپل واک کی کړم څه ناڅه ورسته می زړه ډاډه شوی او ښکی می
چی وچی شوی روان شوم هلته یو بمبه وه په هعی می مخ او لاس پریمنځو، په
ډبه کی وختم او په ستاف می تری کوز شوم زړه می ډیر درزیده چ عبدالله ته
می خال اوویل چی پینور کی یم چی هر سومره فکر بل ترف ته کړم پلار او
مور می له سوچه نه وخی په خپل پالنگ کی پریوتم له سترگو می اوښکی بهیدلی
چی ده تنها یو یو عز می اورده چی هعی په هعه بله کوته کی ده خپل ځوی سره
په رږزانگو کی زمزمه کوله چی اللو اللو اللو اللو اللو،

هو په ده مور او پلار سوچونو سم زور راباندی کړی وه پدی وخت تنها زما
خوا له راعله خوشخاله ښکاریدت زما نه یی پښتنه وکړه:

هسی ما ورته وه ویل چی نن رخصتی وه خو لږ ورسته عبدالله بیا زما موبایل
ته زنگ راووهلو یو شیبه می زنگ نه اوچتولو خو پر له پسې زنگونو ورسته
می زنگ اوچت کړو،

ځنگه يی عبدالله وحتی زما په موبایل کی پیسی حتمی شوی. ځکه خبری قطع شوی بڼه اوس وایه، خبره داسی ده چی دلته خو په اول کی چا یو څه ویلی او چا بل څه چا به ویل چی علو ډاکوانو تښتولی چا به ویل ډپلار سره یی جنگ کړی تښتیدلی او مور به یی ویل نه علو او نه ډاکوانو تښتولی او یا هم لیوانو خوړلی دی ځکه چی دشپی ناوخته له کور څخه راوتی دی خو وروسته ستا تصویرونه بیا د هغه پلانکی سړی په کور کی راووتل چی دهغه لور هم په هماغه شپه له کوره وتلی وه بیا ټولو ته پته ولگیده چی دنجلی سره تښتیدلی دی تنها هم دا خبری واوریدی رشتیا هم زما تصویرونه دتنها په کور کی پاتی شوی وه عبدالله راته ویلی څه کار کوی او په کومه علاقه اوسیری ماورته وویل زما مور او پلار خو به دی نه وی خبر کړی نه تر اوسه می ندی خبر کړی ستاسو کورته پسی لارم چی زیری ورکړم تسلی ورکړم خو پلار دی مور ډاکتر ته بولی وه بڼه اوس حیلی خبری وکړه ما ورته ویلی زموږ باع شته دی هو باع مو شته دی خو کاکا دی ډپلار نه په پیسو کی گرو کړی دی پلار دی ډیر حفه دی تا خو ډپلار هستی نیستی له سره جار کړه پنځه میاشتی یی د هغه خلکو سره دعوه وچلوه زړه می کلک کړ د عبدالله سره می په ټولو خبرو ځان پوه کړ نور می موبایل بند کړ خو تنها زموږ په ټوله کیسه پوه شوه؛ ما او تنها ډیر سخت ژړل چې هغی زموږ د کور احوال واخیستو، زما پلار ته خاص زما د تصویرونو له لاسه چې د تنها سره په کور کی پاتی شوي وو، دومره غټه لانجه ترې جوړه شوي وه. تنها هم په دې پوه شوه چې زما نه خو تصویرونه په کور کی پاتی شوي وو، او ټول کار د تصویرونو نه ورته جوړ شویده، خو ما ورته ویلی څه غم مکوه، موږ هسی نه هم راغلی یو څه بڼه دی چې نور سه بدي زموږ او تاسو د پلارونو ترمنځ نده جوړه شوي، د تاوان خبره ده هیڅ کیسه کی مه اوسه خو په زړه کی ډیر خفه وم، زما تنخا هم ډیره وه او خرچه مو کمه وه درې درې نیم کاله چې ته پیسی جمعه کړی هم ډیری پیسی کیري یو څو روپی می ترې ځانته د خرچې لپاره پرینودلي نورې می ټولې رواخستی غوښتل می چې وطن ته یی د پلار لپاره ولیرم، چې د تره قرض می هم خلاص کړي، او نور ژوند هم پرې بڼه کړي سوچ می کولو چې اوس په سه طریقه دا پیسی ولیرم، هیڅ موقع نه پیدا کیده د ځان سره می فکر

وکر چي عبدالله ته به زنگ وکړم چي طورخم پوري راشي زه به د طورخم پوري پيسي وروړم همدا فيصله مي غوره وگڼله، عبدالله ته مي زنگ ووايه چي تر طورخم پوري راتلي شي چي زه درشم سه کار درسره لرم عبدالله ويلي هو هملته پاکستان ته هم درخم، ته خالي خاي وبنايه ما ورته ويلي بڼه بيا زنگ درته وهم، ددي نه هم ويريرم چي عبدالله ما پسي لار و نه خاري او زما کور او خاي و نه گوري ما هملته و نه نيسي او ...

کورته، مي رانه ولي، تنهابه دلته خائته پاتي وي، ددي خبرونه و ويريدم ،يوه لاره هم ند کيد، موبایل مي ددي دخطر بندکړ، چي هسي نه عبدالله مي پلار خبر کړي وي او زنگ را ونه وهي، نه به بيا ورسره خبري کولي شم اونه به زنگ قطه کولي شم بيرته مي دخان سره وويلي خه هغوي دي خدای هلته خوشحاله لري، مونږ دي خدای (ج) دلته خوشحاله لري، بيرته مي ټولي پيسي په خان کړي خدای (ج) ته به صبر کوو، په همدې تريخ ژوند ورځ دجمعي ورځ وه کار رخصت وو. ما غوښتل چي تنها عدنان چي زمونږ کوچنی زوی وو، د دوی سره يو خای چکر ته لار شم چي دا زړه می لږ ازاد شی راغلم يو ټيکسي می را روانه کړه، چي چکر ته پکی لار شو، تنها زه او عدنان مو هم د خان سره را روان کړ، ډريور ته می ويلي زه بلدی نه يم خو چرته مو يو بڼه خای ته چکر ته بوخه ، ډريور ويلي بڼه راخه بی غمه شه.

بڼه خای ته مو چکر ته بيا يم، خدای خبر چيرته يی بيولو ، ډريور ډير بی رقمه تيزروان وو، ما او تنها سره مرکه کوله خدای (ج) د کارونو نه څوک خه خبر دی، خو ما به ډريور ته کله کله ويلي استاذه لږ په مزه خه ډير بی خونده روان يی، لږه گذاره کوه، ډريور به يواځی همدا يوه خبره کوله هيڅ خبره نشته. ما به بيرته خپله مرکه د تنها سره شروع کړه د يو خه وخت مزل وروسته زمونږ موټر يو بل موټر نه مخکی کيده،

مخامخ ورباندی يو غټ موټر راغلو چي زمونږ ډريور وراخطا شو، او ويي ويل.

دانه بڼه کيړی .. زړه يی زړبه خوړلی ده يو گينته وروسته يي اپريشن کوو، چي هر رقم شوه ډاگتر ته می وويل ډاگتر صاحب که هر خه چاره يي کيړی ويی

کړه، چی هر څومره پسی پری لگیری زه یی درته راوړلی شم خو دتنها علاج ضرور وکړه تنها زما په بدن کی روح دی که تنها نه یی زه به لیونی شم زه به د دی دنیا دا ټوله زندگی د تنها په سر قربان کړم تری ماذیگر تنها اه ونه کړ ساعت پوره شو تنها یی په تذکر کی واچوله اپریشن ټیتر ته یی ننویسته بنځی ډاکترانی او نرسانی تری چاپیره شوی بی هوشی یی ورکړه څه سیرومان او نوره دوا یی په ما روا او غوښته دوا یی می رواړوه څه ستنی یی ورته وکړی زه یی دا اپریشن د خونی نه را وویستم په د هلیز کی می د انتظار ترخی شیبی تیرولی تنها چی راباندی د دی نه مخکی کوم خط لیکلی و همدا می مخی ته نیولی و هماغه نرسه چی په ما او تنها به یی ډیر پام کولو راغله خط زما اوښکو لوند خیشت و زما دلاسه یی خط واخستو چی خط یی ولوستو

زمونږ په کیسه څه ناڅه پوهه شوه خو هغی هم په سترگو اوښکی را روانی وی ډیره خفه شوه هغه هم د دوه نابله مسافرو په راز څه ناڅه پوهه شوه هغه هم روانه شوه د اپریشن خونی ته دا هم ورغله شیبه په شیبه به همدی نرسی چی کلثوم نومیده ماته به یی معلومات راکول زړه به می یی ډاډه کولو پینځه شپږه گینتی [ساعت] تیر شول چی غم لړلی زیری راباندی وشو د تنها د مرگ زیری تنها مړه شوه هملته می د پښونه روح ووت په هماغه دهلیز کی ولویدم چغی می وهلی زما چغی به څوک ودروی بی صبر چغی وهم په یو رقم می زړه نه صبریده روان شوم هماغی خونې ته چی تنها پکی مړه پرته وه ډاکترانو نه پرینودم خو چی زما دا بی صبره چغی یی واوریدلی زه یی پرینودم د تنها سره په هماغه چپرگت ورځملاستم ، وه تنها ته خو زما د ژوند یواځینی ملگری وی ته هم رانه جدا شوی زما خو نور هیڅوک نشته زه به څنگه بی له تا ژوند تیروم ډاکترانو به تسلی راکوله خو ما هیڅ نه منله یواځی همدا یوه چغه می وهله چی تنها، وه تنها زه او ته خو [دوه نابله مسافر] وه تا ولی زه د ژوند په نیمه لار کی ځانته پرینودم تنها هیڅ هم نه ویلی ځکه هغه خو مړه وه ډاکتران لارل د تنها د دفن کفن لپاره یی د هماغی ځای کمیته راولیرله ما تنها ته ډیره بی صبره ژړا کوله بنځی راغلی تنها یی د چپرگت نه تذکره کی واچوله زه کلک د تذکری پوری نښتی وم نه می پرینودله چی لار شي یو څو سړی راغلل

زه يې راجگ كړم، تنها يې ويوره مرده خاني ته، زه هملته بي صده پريوتم
يو څه وخت تير شو ژړا مې څه ناڅه كراره شوه، سلگۍ مې وهلې، چې لاړم تنها
ته يې هرڅه برابر كړې وو، كفن كې يې تاوه كړي وه، تابوت كې يې اچولې وه،
كه رښتيا ووايم د تنها مړې ډير ښه ښكارېده، ماته يې اواز كړ، راغلم د همدې
هسپتال امبولانس ودرېد، تنها مو پكې واچوله زه مخكې كيناستم هغه نرسه چې
په ما او تنها به يې ډير پام كولو هغه بيچاره هم د تنها د مړي سره كيناسته، ما
ډريور نه پوښتنه وكړه هديره چيرته ده هملته يې يوسۍ

ډريور ويلې ولي په كور كې خپلوان نور څوك ..؟؟ ما ويل، مونږ دوه نابله
مسافر وو، هيڅوك هم نه لرو، بغير د خداى (ج) نه دوه پر دوه يو ډريور ډير
خفه شو. ما وړې وړې سلگۍ وهلې كله چې هديرې ته ورسيدو يو څو كارگر مو
راوستل، چې قبر ووهى. مونږ يو څو نفروو د جنازې مراسم ونيول، يو څو
لاروي هم راغلل جنازه مو وكړه، نور مې دى امبولانس والاته رخصت وركړ، د
نرسي زړه نه كېده، چې لاړه شي، خو هغې هم مسؤليت لرلو هغوى لاړل، زه او
يو څو نفر همدلته ناست وو، د مړي سره يو څه وخت ورورسته قبر تيارشو، تنها
مو پكې وركېښودله، زما زړه به څنگه اوس صبر وكړي چې تنها دې ښخړي
او زه دې ورته ولاړ يم.

ژړا مې زوروره شوه په سپيرو خاورو كې پرېوتم، ټولو مړى پرېښود، زما نه
گرچاپيره تاوشول، څه وخت ورورسته قبر كې ځملاستم خلكو ته مې په زوره
چغې وهلې ما هم ورسره ښخ كړى زما تنها په دى سپيرو خاورو كې يوازى مه
پرېږدى مونږ دواړه بايد يو ځاى خاورى شو .

خو هېچا هم داسې نه كول، زه يې په كښولو كښولو د قبر نه راجگ كړم ټولو
راباندې د ليونى گمان كولو، د خلكو يو بل ته ويلى ليونى دى، په تنها يې زر زر
خاورى واړولى، هيڅ مې هم دلاسه نه كېدا، د خداى كارونه وو په زوره زوره
چغې مې وهلې، چې ما هم ورسره ښخ كړى، خلكو كلك نيولى وم، په تنها يې د
سپيرو خاورو قبر جوړ كړ، كارگرو ته مې د جيب نه پيسى ورخطا كړې. هېچا
پيسى نه اخيستي پيسى مې ورته هملته پرېښودې.

زه په قبر د پاسه پريوتم سترگی می نه وچیدی. ځان سره می پریکړه وکړه چی همدا می عمری ځای شو، شپه او ورځ به همدلته د تنها د قبر دپاسه پروت وم ، یوه شپه می ډیر په تیزه تیزه ژړل د کلی خلک راپسی راغلل، په زوره یی موټرکی واچولم د لیونیانو هسپتال وو، هلته یی بوتلم، ورته یی وویل دا لیونی دی، زه په رښتیا هم دلیونو بدتر وم کالی می په سپیرو خاورو لت پت ویښتان می ببر تنی شلیدلی په مخ می د اوبنکو تور داغونه په بد حال وم، هلته ډاکټرانو رانه پوښنی کولی زما زړه نه ټینګیدو په زوره زوره می ورته ژړل اخر ډیر مجبور شوم ډاکټر ته می خپل ټول حال بیان کړ....

ډاکټر ډیر زړه خوړی وه، دلاسه یی ونیوم د اوبو بمبی ته یی ودرولم، مخ او لاس می ومینځل په ویښتانو می لوند لاس راکش کړ، رنگ می دلوری او تندی دلاسه ژیر تبښتیدلی و، ډاکټر خادم ته غږ، خادم چی راغلو، !!

ډاکټر ورته پیښی ورکړي چي څه خوراكي څیزونه راوړه د شپي ډیر ناوخته وو. د کلي خلک بیرته تللی وو ډاکټر څیزونه زما مخي ته کیښودل داوخوره زه ښه وړي وم خو دي- تنها غم نه پریښودم چي ویی خورم خو اوشا څلور ورځي ما هیڅ هم نه وو خوړلي کیک او شوي مي ډاکټر سره وخوړل ډاکټر غوښتل چی شپه همدلته وکړم شپه- مي په ډیر زحمت سره تیره کړه چی سهار ملا اذان وکړ روان شوم خپل کور ته ورسیدم دکور دروازه بند وه د قلف چابي رانه ور که شوي وه قلف مي مات کړ کور ته چی دننه شوم د کور دیوالونو د بلاگانو په څیر خولي لگولی دیوالونو ویل ولی یوازي راغلي ولي دی تنها د ځانه سره نه ده راوستي نیږدي وه چي د کور دیوالونه کی وخوري په کی می وخت نه تیریده ژر ژر می چي څه پیښي وي تولي می را واخستي د جماعت هماغه ملا ته مي ورکړي چي زما او تنها نکاح يي ترلي وه هغه ته مي ويلي پدي پیسو به خیرات وکړي د تنها پسي بیرته راروان شوم لا لمر نه وو راختلي چي راغلم هغه رهنما ته چی مونږ تري کور په کرایه نیولي و رهنما بنده وه په لوحه باندی يي د موبایل نمبر لیکلي و هغه نمبر مي

پخپل موبایل کی ووهلو سړي چي خبري شروع کړي ته څوک يي زه گلاب يم
ستا نه چی مي کور نيولي و په گلاباد کالونی کي سړي ويلي بڼه بڼه ذهن ته مي
راغلي څه خدمت دي

ما ورته ويلي هغه کور ته می کلف واچولو زمونږ سامان هر سه پکی پراته دی
هغه به هم کم غريب سړی ته ورکړی چاپی می درته د دروازی په سوری کی
خطا کړه نور زمونږ دخوانه هغه کور درپاتی شوو کور دی ودان بچی دی لوی
نور می مایل بند که هغه سړی زنگونه راوړل خو نه می اوچتول مایل می بند
که په منډه منډه لارم دتنها قبر ته می په سپیرو خاورو کی سملاستم یو سه می
حوصله خه شوی وه دتنها وصیت پانه می مخی ته نیولی وه او دسترگو نه می
پری اوبنکی بهیدلی غوختل می داخل چی دتنها له خوانه دهغوی کورنی ته
وسپارم یوه شیبه می دتنها په قبر وژړل بیرته راغلم یو جوړ کالی می تیار
واخیستل کالی می بدل کړل راروان شوم افغانستان ته جلال اباد ته چی کله
راورسیدم نور پیاده راروان شوم ځکه چی کوم بلدی راسره مخ نشی یا په موټر
کی او یا په هډه کی می ونه گوری همداسی نژدی نژدی دتنها دوی کلی ته
راورسیدم دځان سره کی فکر وکه چی داخل سرکم دتنها دوی کور ته وسپارم
اوس خو داسی هر چا نه پیژندلم او نه هغه پخوانی گلاب اووم ببر سر اوږد ږیره
یو وړ تشمکی می په سترگو دتنها دوی په دکور په طرف روان شووم کوڅه کی
روان اووم دتنها دوی کور سره ماشومان ولاړ ول یو غټ ماشوم چی په خبره
پوهیده ترینه می پوختنه وکړه چی دچا ځوی یی دتنها دپلار نوم ی راته وابسته
خط می ورته ور کړ نور همغسی دتنها دوی دکور په اړخی ته دخوړ په غاړه
خکته شووم

خوړ ته کوز شوم، بیرته تیز بسکته راروان شوم مازیگر اذانونه کیدل، چی د
سراچی پول همداسی پای وروسیدم، د یو موټر په ډاله کی وختم طور خم ته لارم
د ماښام اذانونه کیدل چی په طور خم واوښتم هلته می یو موټر درېس ونیو نیغ
لارم د تنها قبر ته په قبر ورولویدم په چغو چغو می وژړل
په ژړا ژړا کی می په تنها چغې وهلي
تنها پاڅه چی زه ستاسو کلی ته تللی وم ستاسو د کور په مخ تیر شوم

پاخه تنها زه نن هغه خوړ ته تللی وم چې زما او ستا لومړی ځل لیده پکې شوی
 وو خو تنها هیڅ نه ویلي اوس نو لکه ملنګ همدلته په قبر ټوله شپه او ورځ ناست
 په چغو چغو ژاړم او دا وایم چې ولې په دې دومره لویه ځمکه د دوو نابله
 مسافرو ځای نه و ولی موږ سره دومره ژر جدا شو تنها ته به مې ویل چې ته
 دومره یواځې خوښه وی نو بیا دې زه ولې له ځانه سره ملګري کړم او ولې دې
 اوس پرېښودم
 خو اوس دوه نابله مسافر د ټول عمر لپاره جدا شوي وو یوازې زه وم چې خپلې
 تنها په نازک بدن پرتو سپېرو خاورو ته مې وژړل.

پای

یادونه: که غواړئ چې پښتو غوره ناولونه او کتابونه په Pdf بڼه ترلاسه کړئ نو
 زموږ د تلېگرام چینل () ته لار پورته کړئ (تعقیب کړئ).

